

MARCH, 1937

AVE MARIA
published monthly by
**The Slovene
Franciscan Fathers.**
Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross

Subscription Price:
\$2:50 per annum

Naročnina:
\$2.50 lento.
Izven U. S. A. \$3:00

Management-Upravišтво
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Lem-
ont, Illinois, under the
Act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
the special rate of post-
age provided for in Sec-
tion 1103, Act of October
3, 1917, authorized on
August 29, 1925.

Naročite se na
"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestove katoliški Cerkvi.

Več svetih maš
se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GA LISTA, NISO VRZENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNİ-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODIŠAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
STUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMES.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠTUDENTOM

AVE MARIA

Marčna štev. 1937—

—Letnik XXIX.

Evangeliji v marcu

Fra. Martin.

ČETRТА POSTNA NEDELJA.

V TEM evangeliju beremo, kako je Jezus s svoje božje močjo naredil, da je pet hlebov kruha in dve ribi zadostovalo za prehrano štirih tisočev ljudi. Imel je sočutno srce do vseh, ki so mu sledili v samotni kraj in si niso mogli od nikoder priskrbeti hrane. Naredil je čudež in utešil glad svojih vernih poslušalcev. S tem velikim čudežem je pa obenem tudi začel pripravljati apostole in druge verne na največji čudež, ki ga je imel narediti pri zadnji večerji. Ko jim je dal telesnega kruha, je sam že na tistem mislil, kako jim bo v kratkem dal hrano, ki prihaja naravnost iz nebes, v zakramentu presv. Rešnjega Telesa.

TIHA NEDELJA.

Ta evangelij je vzet iz osmega poglavja sv. Janeza. Celo to poglavje se bavi z razgovorom, ki ga je imel Jezus v templju s pismouki in farizeji. Jezus zopet in zopet zatrjuje, da je on eno z Očetom, ki je v nebesih. Opominja poslušalce, naj ga ne sodijo po mesu, to se pravi, po človeško, temveč naj razmišljajo njegova dela in po njih sklepajo, kdo je Jezus. Ob koncu tega evangelija pa Gospod z vso slovesnostjo spregovori mogočne besede: Resnično, resnično vam povem: preden je bil Abraham, sem jaz. — S temi besedami je naravnost in brez vsakega ovinka izjavil svoj večni izvor od Očeta.

CVETNA NEDELJA.

S to nedeljo se že pričinja veliki teden, ki je ves posvečen trpljenju in smrti Gospodovi.

Med sveto mašo se bere zgodovina Jezusovega trpljenja po evangeliju sv. Matevža. Med obredom blagoslavljanja oljk se bere oddelek iz 21. poglavja istega evangelista. Tam se namreč popisuje slavnostni Jezusov vstop v Jeruzalem. To je bilo zadnjikrat, da je božji Zveličar prišel v Jeruzalem obhajati velikonočni praznik. V petek po tisti nedelji je bil namreč že umorjen iz sovraštva in zavisti pismoukov, farizejev in judovskih duhovnikov. Navdušenje ljudstva je bilo ob slovesnem vstopu Jezusovem silno veliko. Množice, ki bile prišle v Jeruzalem obhajati veliko noč, so ga zmagoslavno vodile z Oljske gore v mesto in tempelj. Razgrinjali so zanj svoje plašče po tleh in mu stlali oljne vejice na pot.

VELIKA NOČ.

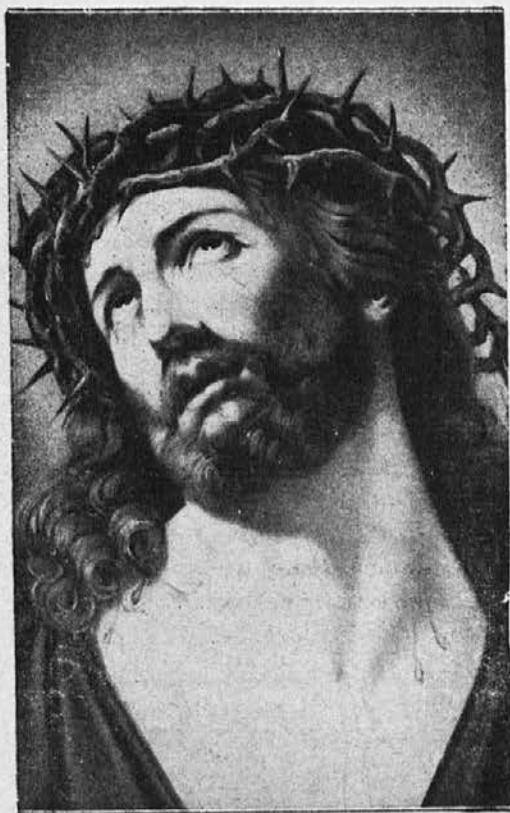
Jezus je velikokrat pravil, da bo umrl nasilne smrti za rešenje sveta in da bo tretji dan zopet vstal iz groba. To napovedovanje so seveda slišali tudi njegovi sovražniki in so Jezusov grob skrbno zastražili in zapečatili. Toda vsa rimska straža in vsa skrbljivost čuvarjev ni mogla Jezusu preprečiti častitljivega vstajenja. Dvignil se je veličasten iz zaprtega groba, nato je pa prišel angel iz nebes in odvalil kamen. Jezus se je še tisti dan prikazal izvoljenim pričam svojega vstajenja in potem je ostal na zemlji še štirideset dni ter se ponovno prikazoval ne samo apostolom, temveč tudi mnogim drugim.

Zaupaj, o duša

P. Evstahij.

POZIMI je bilo. Sneg je parkrat pošteno zapadel. Mraz je nastopil za južnimi dnevi. Ptički so priletali zunaj na okno. Zeblo jih je. Natrosil sem jim nekaj posušenih drobtin. Iz kuhinje sem jih bil prinesel. Zelo so dišale gladnim drobnim krilatcem.

Približal sem se oknu. Plaha ptička je opazila, da se je notri v sobi nekaj temnega premaknilo. Odbežala je od okna in

od daleč prežala, če bo nevarnost kmalu minila.

“Nič nikar se me ne boj! Neznani sem dobrotnik tvoj . . . Na okno sem ti hrane dal, čemu bi se, ubožček, bal,”

Tako sem pričel čustvovati. Nato sem se zamislil . . .

Ali nisem bil sam čestokrat podoben tej drobni plahi ptički? V urah notranje zapuščenosti, v duhovni suhoti, v raznih izkušnjah, v raznovrstnih preiskujnih na poti duhovnega življenja in zemeljskega romanja — ali nisem postal preveč plašen pred svojim Bogom?

Zgodilo se je v mojo duhovno škodo, marsikomu morda v nadlego — toda predvsem: žalil sem neskončno dobrotnega Boga z bojazljivostjo in premajhnim zaupanjem . . .

Ne bodi plaha ptička, o, duša moja verna! Bog je dober, dober!

Večni križev pot

F. K.

DOPOLNJENO je . . .

Zadnja beseda Moža bolečin je odjeknila v temni svet. Nagnil je glavo in umrl. Onemele so skeleče rane v prebodenih rokah, ugasnile so kletve, ugasnil je ogenj zasramovanja. Kristus je umrl — — —

Končan je križev pot.

In vendar ni končan!

Še vedno hodi Kristus po zemlji. Po svetu hodi obložen s težkim križem. Ne-prestano traja njegov križev pot vse od prve do štirinajste postaje.

Spremljajmo ga v mislih samo do konca tretje postaje, vsaj tako daleč ga spremljajmo!

Prva postaja — Jezus k smrti obsojen . . .

Vidim te, Zveličar moj, kako še vedno stojiš prav v naših dneh pred mnogimi mnogimi sodnimi mizami mogočnega sveta. Drug Poncij Pilat je stopil na mesto prvega, onega nesrečnega, drugi tožniki obdajajo božjega Sina in kličejo prav tako kot oni v evangeliju: Smrti je vreden!

Sramotenje se dviga iz nasilne Meksike, pljunka naletavajo iz boljševiske Rusije, zatajevanje raste iz popoganjene Nemčije, trnjeva krona se spleta v razdrapani Španiji. V teh in še drugih deželah je vedno znova Kristus k smrti obsojen . . .

“Proč z njim!” kričijo učeni profesorji po srednjih šolah in visokih vseučiliščih.

“Nočemo, da bi vladal nad nami!” pri-tegujejo organizirani socialisti križem vase zaverovanega sveta.

“Križaj ga!” posegajo vmes vsi oni, ki hočejo vreči od sebe jarem njegovih zapovedi. Kristus ima prebodene roke, krvav je njegov obraz, ustnice so mu od žeje in vročice razpokane. Misel na takega Kristusa moti naše razveseljevanje, jemlje nam pravo ugodje v naših plesih — brez rajanja in plesa pa ni življenja za nas. Zato proč s Kristusom, proč z njim iz naših misli, iz vsega našega življenja!

Sto in stokrat je Jezus še danes sredi med nami — k smrti obsojen . . .

Druga postaja: Jezus zadene križ na rame . . .

Ali ga ne vidite, vi napol slepi, kako težko kleca pod križem Gospod vsepovsod, kjer ljudje grmadijo greh na greh na klaf-tre visoko? Ali ne opazujete, kako vedno znova prinašajo križ in ga nalagajo Kristusu na ranjena ramena? Taki težki križi za Gospoda so vse grde kletve, vsa bogokletja, ki površno mislečim ljudem naprej in naprej uhajajo z jezika. Taki križi so vse krive prisega, vse prelomljene obljube, vse zanemarjene nedeljske dolžnosti, vse prelo-mitve božjih in cerkvenih zapovedi. Vsako krščansko polovičarstvo, vsak strah pred ljudmi, vsaka lenoba in nemarnost v verskih vajah — vse te in take reči so novi in spet novi križi, ki jih Kristus Gospod zadeva na rame za nas in spet in spet nastopa svoj težki križev pot.

Tretja postaja: Jezus pade prvič pod križem . . .

Prvič se je zgrudil Gospod pod težkim križem, potem pa še drugič in tretjič, preden je bil dopolnjen njegov strašni križev pot. Pa tudi s tretjim padcem ni bilo vse končano. Tudi danes še pada Gospod pod križem in kdo more prešteti število njegovih padcev?

Kolikorkrat pade človek, ki bi moral krepko stati in moško nositi sladko breme božjih zapovedi, tolikokrat se ponovi Kristusov padec. Kristus pade na tla pod križem z vsakim duhovnikom, ki daje pohujšanje, z vsakim odpadlim katoličanom, ki se norčuje iz vere, z vsakim ženinom in nevesto, ki ne stopita v zakon z blagoslovom Cerkev, z vsakim zakonskim možem in ženo, ki ne živita po nalogah svetega zakra-

menta. Kristus zopet in zopet pade z vsakim slabičem, ki ne zna premagovati svojih nizkih strasti in si noče nobene sile delati, da bi ostal zvest Bogu in svojim obljubam...

* * *

Molimo te, Kristus, in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.

Ali je ta naša molitev molitev kesanja? Če je to, potem je prava molitev. To hoče Cerkev, ki nas v tem postnem času postavlja pod žalostne postaje križevega pota.

Kadar zemeljski sodnik zasači morilca, ga odvede na kraj umora ali uboja. Na licu žalostnega mesta skuša nesrečneža ganiti h priznanju in kesanju nad strašnim dejanjem.

Tako dela Cerkev. V postnem času nas postavlja pod vznožje kalvarijskega križa, da bi ob pogledu nanj spoznali svojo nesrečo in bi se nam srce omehčalo k iskrenemu kesanju.

Kristusov križev pot traja dalje in dalje. Večen je, do konca sveta se bo nadaljeval. Kristusova obsodba, Kristusovo zadevanje križa, Kristusovi neštevilni padci, Kristusove rane — vse to vpije na ves glas in sega s strašnim očitanjem v dno naših zapeljanj duš...

Četrta postaja

Ivan Cankar.

KO sem bil otrok, sem rad ogledoval podobe križevega pota na mračnih cerkvenih stenah. V osamljenem hramu, mračnem in tihem, v ozračju, ki je še vse dišalo po jutranji maši, molitvah in kadilu, so podobe oživele, stopile so iz okvirjev in so govorile naglas. Njih povesti so bile polne žalosti in hkrati polne tolažbe. Iz daljnih krajev so bile in iz daljnih časov, pa vendar so bile tako žive in resnične pred menoj, kakor bi ne mogla bi-

ti nobena zgodba, ki bi se vršila ob belem dnevu, telesno in šumno vpričo mojih oči.

Gledal sem oblačila, kakor jih ljudje takrat, za mojih otroških let, niso več nosili, halje in jopice bele, rdeče pisane, s trakovi in pentljami našarjene; ali vendar se mi ta oblačila niso zdela prav nič tuja in neznana, temveč čisto domača, kakor da bi jih srečaval na cesti vsako uro. Videl sem obraze divje, zagorele, krivonose, žehteče brezsrčnost, zlobo in sovraštvo, pa se jih nisem bal, mi nikakor niso bili razbojniki iz jutrove dežele, ki so prišli žaliti in ubijati, kar je bilo ljubega mojemu srcu. Zdelo se mi je, da sodijo poleg, h Kristusu in Materi božji, kakor senca poleg luči, in da bi te silne povesti ne bilo brez njih. Razločil sem glasove, nikoli zaslišane, iz brezdna vpijoče, krik in vrišč, zasmeh in zmerjanje in jok žensk iz Jeruzalema; nobene besede nisem razumel, ali vse sem občutil in presunile so mi dušo. Tako sem hodil od postaje do postaje v svetem mraku ter sen gledal in poslušal živo zgodbo, ki mi je bila zmerom draga in zmerom strašna.

Sredi med zagorelimi, kričečimi obrazi se je tiho svetilo lice njega, ki je nesel težki križ. Takrat še nisem videl njegove lepe brade, od krvi in praha oskrunjene, nisem še ugledal njegovih velikih, mirnih, svetlih oči, ki so vse spoznale in vse vedele. Mislil sem, da je majhen, ubog otrok, ki so mu bili brez usmiljenja naložili breme, devetkrat večje od njega; saj je omagoval pod njim celo močni Simon iz Cirene. Bos je bil otrok, ki je nosil križ, in tudi nog njegovih, teh sirotnih, prej tako belih, se je držala strjena kri. Roke so objemale strašni les in rokavi rdeče halje so se vili nazaj prav do komolcev, da so se svetile v soncu čiste otroške lakti; in še na teh čistih laktech so cvetele rdeče kaplje kakor mak na polju. Na glavi je nosil venec, iz trnja spleten, iz-

pod katerega je kakor iz stoterih kangljic brez milosti lila bolečina na čelo, na lica in na oči, da se je zasenčila njih nebeška luč, in celo na ustnice, te med vsemi na vekomaj blagoslovljene.

Med štirinajstimi podobami, ki so se vrstile po mrzlih stenah v mraku in tišini ter se prijazno in odkritosrčno pogovarjale z menoj, kadar sem bil z njimi sam, je bila mojemu srcu najbližja četrta postaja, tista, kjer sreča Jezus svojo žalostno mater.

Tudi ona, Mati božja, je imela čisto otroški obraz. Droben je bil, zelo ozek in bel in dvoje velikih oči je sijalo iz njega. dvoje globokih jezer, v katerih se je trepetaje ogledovalo visoko sonce. Oblečena je bila v dolgo sinjo haljo, prepasano s širokim temnomodrim pasom, in sinjina je odsevala na licih, da so bila še nežnejša in bledejša. Na neki podobi v stari vaški cerkvi je imela srce presunjeno s sedmerimi meči in ko je stopila iz okvirja, so se narahlo zazibali in stresli teh mečev jekleni ročniki, ki so imeli obliko križa, in kaplja krvi je kanila iz srca.

Ta ozki, beli obraz je pričal brez solz

in brez besed: "Čigava bolečina je večja od moje?" Ob potu je stala, ko je prišel mimo. Prišel je mimo silen oblak, ki se je vzdignil do nebes in jih je zatemnil. Ta oblak je bil rdeč prah, kri je vpila do nebes. In vse je utonilo v njem, vse je izginilo, ničesar več ni bilo, on sam je bil, prav sam v tem neizmernem krvavem oblaku. Otrok je bil, ki je objemal težek križ. Omahaoval je pod njim, opotekal se in padal, da se je zasolzil kamen, ko je poljubil njegovo čelo. Tako je šel v neusmiljeno smrt. Kakor seže bela roka v noč, je segel njen pogled do njega, se je iz jezera njenih oči prelilo sonce v sonce. "Sin moj, ti ljubi otrok moj!" Komaj je videl to roko, to lice, te oči, komaj je slišal ta glas, ni bilo trpljenja več, ne križa več. Visok in lep, brez krvi in brez ponižanja je stopil k nji, da bi jo potolažil; ker njena bolečina je bila večja od njegove. —

Novomašnik Rev. Francis Baraga.

Fara sv. Vida v Clevelandu ima novomašnika. Dne 21. februarja se je obhajala tam slovesnost nove sv. maše.

Novomašnik Rev. Baraga se je rodil 23. aprila 1911 v Thomas, W. Va. Oče mu je umrl tam leta 1919. Leto pozneje se je mati vdova s tremi otroci preselila v Cleveland. Tako je mali Francek prišel v šolo sv. Vida in pozneje obiskoval višjo šolo v Cathedral Latin High School. Od tam je prestopil na John Carroll University in končno šest let študiral v Our Lady of the Lake Seminary.

Posvečen je bil 20. februarja in je tako končal pot do oltarja.

Naš list najiskreneje čestita č. g. novomašniku in njegovi blagi materi, kakor tudi vsem sorodnikom. Mrs. Baraga nam piše med drugim: "Da bi le bilo vse prav in v večjo čast božjo in v zveličanje vseh, ki se bodo nove maše udeležili ali nam na kakršenkoli način kaj pomagali."

Lepa želja novomašnikove matere — Bog jo usliši!

Zaupajmo duhovnikom!

Ivana Eambič, Fredonia, Kans.

NAPISATI želim nekoliko svojih misli o tem, kaj nam je katoliški duhovnik.

Katoliški duhovnik je človek posebne vrste. On je vidni posredovalec med nami in Jezusom. Jezus sam pa je nevidni posredovalec med nami in nebeškim Očetom.

Katoliški duhovnik se z velikim trdom in mnogimi boji s človeško naravo mnogo let pripravlja na svoj poklic, da z božjo pomočjo postane naš duhovni oče, naš pomočnik in naš dobrotnik. Zlasti o naših slovenskih duhovnikih smemo reči, da se odlikujejo po svoji pridnosti, skromnosti in ljubezni do svojih ljudi. Le pogledjmo slovenske naselbine, kamor so duhovniki prišli med svoje rojake pravočasno, kako so lepo urejene in napredne. Lepe cerkve in šole pridno skrbijo za dobro vzgojo mladega rodu in s tem pospešujejo ves napredek in vso izobrazbo. Seveda tega ne bodo priznali tisti naši rojaki, ki se jim zdi, da je ves napredek v tem, da kdo k maši ne hodi in ne moli in taji božjega Gospoarja nad nami. V resnici pa ne more priti do nobenega resničnega napredka tam, kjer se ne polaga največja važnost na pravo vzgojo vsakega posameznega, zlasti mladega človeka.

To prav lahko opazujemo na mladini, ki se vzgaja v katoliških šolah in cerkvah, pa na oni mladini, ki ni deležna teh vzgojnih pripomočkov. Marsikje po naših naselbinah imamo Slovenci dobro vzgojeno mladino, da je veselje gledati te naše fante in dekleta. Znaajo se premagovati in ne silijo na grda pota življenja. Pridni so in delavni in svojim staršem v resnično pomoč. Velika večina take mladine je šla skozi katoliške šole in se po končani šoli dalje vzgaja v naših cerkvah in katoliških društvih.

Nasprotno pa najdemo silno podivjano mladino v krajih, kjer ni katoliške cerkve in šole, ali pa zaslepljeni starši niso pustili svojih dečkov in deklic, da bi si nabirali pouka in srčne izobrazbe pod vodstvom katoliških duhovnikov in sester. Gotovo so izjeme tudi med njimi, ali v splošnem je to resnica, ki jo vsakdo lahko vidi, ako noče biti slep. In kolikor je dobre mladine po družinah naših odpadnikov, zelo obžaluje, da so jo starši držali proč od cer-

kve, zato skuša sama popraviti, kar so starši nad njo grešili, kakor hitro se ji ponudi prilika.

Zato rečem, da je katoliški duhovnik najbolj koristen človek v vsaki naselbini in je kakor svetilnik, ki stoji visoko nad drugimi javnimi delavci. V prvi vrsti je seveda naš kažipot do večne sreče, ali tudi zemeljsko življenje nam ne more teči srečno in zadovoljno, če zavržemo duhovnika in njegovo vodstvo. Saj je duhovnik tudi v časnih rečeh naš voditelj in večinoma najboljši svetovalec. Poleg vsega svojega obil-

nega dela se premnogi duhovniki udeležujejo tudi na raznih poljih, ki pomenijo za človeški rod neizmeren napredek in nov korak do večje izobrazbe.

Lahko bi naštevala brez konca in kraja, kaj se ima ravno Amerika zahvaliti raznim zgodnjim misijonarjem in poznejšim oznanjevalcem evangelija. Koliko šol so ustanovili, tudi najvišjih, koliko iznajdb in novih odkritij gre njim v zaslugo. Koliko bi se šele dalo reči o karitativnih ustanovah kot so sirotišnice, bolnišnice, itd. O vsem tem bi se dale napisati dolge strani.

Zdaj pa vprašam: zakaj nasprotniki tega ne priznajo in skušajo predstaviti narodu duhovnike kot največje škodljivce ljudstva? V odgovor naj rečem samo to, da z mirno vestjo tega ne morejo delati. Saj je nemogoče, da ne bi sami videli, kako krivico delajo duhovnikom. Zato se pa mi verni katoličani vedno tesneje oklepajmo svojih duhovnikov in v zvezi z njimi skrbimo za resničen napredek svojega naroda!

Premalo samostojni

John Pelhan, Canonsburg, Pa.

TUDI jaz bi rad nekaj malega napisal na Vaš poziv v neki številki preteklega leta. Večkrat premišlujem, kaj je narobe pri nas katoličanih, da delamo v javnosti vtis, kakor bi hoteli prepustiti nasprotnikom vse vodstvo, sami pa ostati lepo v ozadju.

Meni se zdi, da smo premalo samostojni in premalo samozavestni. Kadar gre za kako reč v javnem življenju, se nasprotniki vselej nekaako vsilijo v ospredje in nas vabijo zraven, da z njimi sodelujemo. Naši ljudje so zmeraj brž pripravljeni sesti z nasprotniki k skupni mizi. Priznati jim je treba, da jim dobre volje ne manjka in radi podpirajo vsako tako imenovano narodno stvar, samo da bi prišli res do kakega boljšega napredka.

Toda skoraj brez izjeme se zgodi, da nas nasprotniki prevpijejo. Katoličani smo preveč krotki in ne ljubimo prepira. Napačno si pa domišljujemo, da je prepir tudi takrat, kadar se kdo očitno z govorjeno ali pisano besedo krepko potegne za naša načela in za katoliško prepričanje. Zato ni čudno, da imajo potem nasprotniki tako mogočno besedo, čeprav jih je manj kot nas. Mi se pa umikamo v ozadje in se tiho držimo, kar pa po mojem mnenju nikakor ni prav.

Vzemimo eno primero. Dva od nas sta povabljeni na skupno posvetovanje o kaki narodni zadevi s socialisti. Rada bosta šla na posvetovanje in si že naprej uredita svoje besede, da se bosta ogibala pogovora o rečeh, ki bi obetale razbitje "skupne fronte". Prideta v dvorano, poslušata in želita stvarno razpravljati o skupni narodni ali gospodarski zadevi. Pa ne traja dolgo, ko začne ta ali oni, ki je katoličanom nasprotnega mišljenja, zbadati in ščipati

in namigavati na stvari, ki same po sebi nič ne spadajo na tisto sejo. Zdi se, da prav nalašč tako začne, ker ve, da bo katoličana poleg sebe sedečega spravil v zadrego. Drugi pomagajo in smešijo katoliško prepričanje in spravljajo papeža in Mussolinija v en žakelj in katoliško cerkev in diktaturo in vse mogoče reči zmašijo skupaj samo da bi že naprej izpodkopali ves vpliv in vso veljavo obeh katoličanov, ki sedita z njimi pri skupni mizi. Z glasno besedo in vsiljivo oblastnostjo skušajo že naprej sebi priboriti ves vpliv na stvar, o kateri se suče ali bi se imela sukati razprava.

Kaj naj zdaj navzoča katoličana naredita? Recimo, da bo enemu ta reč začela kar hitro

presedati in ne bo molčal na zbadljive besede. Izpregovoril bo krepak odgovor takoj na seji in pozneje morda še javno v katoliškem časopisu. Kaj se bo zgodilo? V prvi vrsti bodo nasprotniki padli po njem, češ, da je on s svojo nestrpnostjo zakrivil, da je postalo skupno delovanje za narodno stvar nemogoče. Pa to bi še ne bilo tako hudo. Hujše je, da bo skoraj gotovo tudi drugi katoličan, ki je bil navzoč in je zavoljo svoje krotkosti in miroljubnosti na vse napade lepo molčal, pozneje okoli pripovedoval, da je

res škoda, ker se je katoličan številka ena tako razvnel. Naravnost bo najbrž očital svojemu tovarišu, da je kalil mir in naredil škodo.

Skušnja me uči, da je skoraj vedno nekako tako med nami. Nasprotniki brž drug z drugim potegnejo in zagovarjajo drug drugega celo takrat, kadar je očitno, da niso na pravem. Mi si pa domišljamo, da moramo vedno nositi na prodaj svojo krotkost in pustiti nasprotnikom, da vpijejo, se silijo v ospredje in nosijo fano. Naš človek bo pa brž dobil dober nauk od lastnega somišljenika: Čemu se pa ravno ti siliš nekam naprej, ali ne moreš dati gmaha, ali moraš res ravno ti kaliti mir v naselbini . . .

Zato bi jaz rad katoličanom priporočal več samostojnosti in močatosti, da bi se bolj postavili za svojo stvar.

ODLOMEK IZ PREMIŠLJEVANJA.

Rev. P. Evstahij, OFM.:

Blaga milost — čuj! — te vabi:
"Zdaj pokora še velja!
V dneh poskušnje ne pozabi
na ljubezen do Boga!"

"Kar je časno, vse premine,
v prah telo se vrne spet; —
v radost večne domovine
vzklije le krepostni cvet" . . .

VERNA BODI!

Vem, da v srcu čutiš križ!
Zdi se tebi, bedna žena,
da si za bridkost rojena . . .
S trpkim molkom govoriš —

Ne zavrzi višjih nad!
Verna bodi, o Trpeča! —
Pride mir in blaga sreča,
svete radosti pomlad.

ALI SLUTIŠ —?

Stoj odločno
sredi boja,
Kristus v tebi
naj živi! —

Ali slutiš,
duša moja,
ali slutiš
večne dni?! . .

Dobro in slabo branje

Katarina Spreitzer, Ely, Minn.

AVE MARIA je brez dvoma najlepši list, kar jih poznam. V tem listu najde vsak najboljšega berila in prijetne zabave. Večkrat premišlujem, kako čudno ne-spametni so nekateri ljudje, ki rajši kupujejo vsakovrstno brozgo in jo drago plačujejo samo zato, da srkajo iz nje strup za svojo dušo in telo.

Žal, take brozge je precej med nami Slovenci v Ameriki. Ne morem razumeti, čemu segajo po njej nekdanji verni sinovi in hčere slovenske matere. Ni mogoče povedati, koliko pohujšanja prihaja v naše slovenske družine po brezverskem tisku.

Dragi slovenski očetje in matere, prav iskreno vas prosim, ne dopuščajte svobodomiselnim listom in magazinom, da bi prihajali v vašo hišo. Vedeti je treba, da ni samo v slovenskem jeziku pisanih dosti pohujšljivih listov, ampak tudi v angleškem. In mnogi slovenski starši mečejo mnogo denarja tudi za take angleško pisane liste, pa sami ne vedo, koliko strupa je v njih za njihovo mladino. Bodimo previdni in pogledimo, kaj kupujemo in naročamo svojim mladim. Ako tega ne storimo, bomo v nevarnosti, da nas bodo nekoč naši otroci kleli, ko se bodo zavedali, kaj smo jim naročali v njihovih mladih letih.

Nikdar ni svet toliko bral kot dandanes. To je lahko prav dobro za današnje ljudi, lahko pa tudi prav slabo. Zato moramo biti silno previdni in moramo dobro izbirati med koristnim in škodljivim berilom. Sedaj ni več tako kot je bilo v naših mladih letih tam v stari domovini. Mi smo si nekdanj tudi zelo želeli branja in smo komaj čakali na primer Mohorskih knjig. Tudi druge knjige smo si naročali in jih dobivali na posodo iz javnih knjižnic raznih izobraževalnih društev. Ves prosti čas smo radi posvetili branju, toda ni nas trebalo skrbeti, če je v tistih knjigah dobro branje ali ne. V tistih časih naš narod še ni postavljaj na knjižni trg take brozge kot je v zadnjih desetletjih prišla na površje tudi v našem jeziku.

O, kako rada mislim nazaj na leta svoje mladosti! Kolikokrat je v naši hiši ta ali oni

naglas bral iz knjig, drugi smo pa poslušali in zajemali iz branja plemenita čustva in najrazličnejše zares dobre nauke za življenje. Takrat si še misliti nismo mogli, da more potem tiska priti toliko pogubnih reči v oči, uho, glavo in srce človeka. Naši starši so vedno z nami mladimi brali ali poslušali vse, kar je bilo tiskane-ga pri hiši, vsi smo se hranili z enako duševno hrano. In ta je bila vedno dobra. Zato pa še danes od vseh osem še živečih otrok iz naše družine nobeden ne mara drugačnega branja in si ne naroča takoimenovanih prosvetljenih in svobodomiselnih listov in knjig. In lahko rečem s ponosom, da zato nismo nazadnjaški in se nam nič slabše ne godi na svetu kot tistim, ki zametavajo dobro branje ter mečejo denar za svobodomiselni tisk.

Naj človek samo malo premisli, koliko razdora in prepira prinaša v slovenske hiše tisto berilo, ki sedaj velja za moderno in napredno. Koliko družin so že razbili listi, ki se ustijo, da so delavski listi, pa niso še nič drugega naredili za delavca kot da so mu skušali zastuditi duhovnike in življenje po veri. Z odpadom od vere pa prihaja v srca naših ljudi vsakovrstna nezadovoljnost in želja po preobilnem uživanju zemeljskih dobrot, ki so sama škodljivost, če človek v tej reči noče poznati prave mere. Brez nekega zatajevanja ni mogoče urejeno življenje na zemlji, toda kako bo učil zatajevanje list, ki pravi, da ni Boga in da je človek popolnoma sam svoj gospodar?

Dragi slovenski očetje in matere! Zdaj je spet kampanja za list Ave Maria, mislimo na to, da ga zopet skušamo bolj razširiti po naših hišah, ko so se časi vsaj nekoliko zopet izboljšali. Meni je ta list zvest prijatelj in tovariš že celih 26 let. Ne vem, če je kakšna reč, ki bi jo tako nerada izgubila kot list Ave Maria. Veliko družino sem vzgojila in vsakovrstno revščino prestala, vendar moram reči: Hvala Bogu in Mariji, tako pa le še ni prišlo, da bi bili moji otroci lačni ali raztrgani, čeprav sem naročnino za ta list redno vsako leto obnovila. Tudi naprej želim, da bi bil ta list v hiši prav do moje smrti in še potem. Enako želim, da bi se naročile na list vse slovenske družine, ki količkaj še dajo na krščansko ime, posebno tukaj na Ely naj se list hitro razširi.

Ko je preteklo leto hodil tod brat Antonin, sem ga vprašala, če je na Ely 300 naročnikov.

Skoraj je v omedlevico padel. Odgovoril mi je: še 150 jih ni. Po tem odgovoru sem pa jaz skoraj omedlela. Začela sem misliti, kako bi se dalo pri nas dvigniti število naročnikov. Brat mi pa pravi: Dobre žene se skupaj vzemite in pojdite okoli, saj dobra žena je dar božji in lahko jako veliko dobrega naredi.

Lepo je rekel brat, ki ima skušnjo in marsikaj doživi na svojem potovanju, zato pa jaz pozivljam vse žene na Ely in tudi drugod, kjer se bodo brale te vrstice, da se v tej kampanji žene zavzamemo za velik uspeh tega lista in za veliko število novih naročnikov.

Dnevi katoliškega tiska

Znano vam je že, da so se začeli prirejati po raznih naselbinah takozvani DNEVI KATOLIŠKEGA TISKA. Imenujejo jih tudi kar na kratko: KATOLIŠKI SHODI.

To se razume, da je naš list AVE MARIA med prvimi za to misel. Za vsako katoliško pobudo je naš list vedno pripravljen. Ravno tako mi vsi, ki pri tem listu sodelujemo ali imamo kakorkoli z njim zvezo.

Zato pozivljamo tudi vse naročnike in bralce, da se z vsem ognjem zavzamete za to stvar. Vi morate biti prvi na shodih, morate zanje agitirati, spodbijati predsodke, zavračati nasprotovanja. Vsem naročnikom kliče list AVE MARIA: Na svidenje na shodih katoliškega tiska!

Toda ker je naš list samo mesečnik, se v svojih predalih ne bo mnogo bavil s to zadevo. Pisanje o tem bo v glavnem prepuščal AMERIKANSKEMU SLOVENCU, ki ga naj tudi naši naročniki z vsemi močmi podpirajo. Enako GLASILU K. S. K. J., ki je tednik in laglje odstopi kaj prostora v ta namen.

Za sedaj so določeni dnevi za take shode v Chicagi, Jolietu, Milwaukee, West Allisu, Waukeganu, Sheboyganu in Clevelandu. Nekaj teh shodov bo že minilo, ko boste to brali, drugi se bodo vršili tekom meseca marca.

Bog daj mnogo uspeha, da se zopet poživimo med nami katoliška zavest. Vsem listom in organizacijam, ki bodo pri tej reči sodelovale, podaja list AVE MARIA prijateljsko roko v znamenje najiskrenejše vzajemnosti.

VEČNI POKOJ NJEGOVI DUŠI!

Rev. Paschal Esser O. F. M.

je nenadoma umrl za pljučnico v sesterski bolnišnici v Johnstownu, Pa. Rajni Father je bil član našega komisarijata in je bil nekako pred desetimi leti v mašnika posvečen. Bogoslovne nauke je končal v Le Montu in je potem služboval v Chicagi, Detroitu, La Sallu, New Yorku in končno v Johnstownu kot pomočnik pri župniji sv. Terezike. Njegova nepričakovana izguba je močno pretresla njegove sobrate in vse bivše farane, ki so ga povsod ohranili v dobrem spominu. Molimo zanj!

PROŠNJA.

Stvarnik moj in naš Gospod,
varuj greha me in zmot!
O Najvišji, Živi Bog,
o moj ljubeznivi Bog,
zate naj samo živim,
naj te hvalim in častim
v zboru ljubljenih otrok!

Slomšekova pesem

Franciška Tamše.

ZOPET se oglašam iz "starega kraja" in želim povedati, kako sem se razveselila novega Ave Maria Koledarja. Z največjim veseljem ga prebiram in obujam spomine na Ameriko. Ravno tako ob listu Ave Maria. Ne morem povedati, kako me veseli, da sem nekoč plačala dosmrtno naročnino, ker brez tega bi sedaj ne mogla dobivati lista, zakaj tukaj nimam ameriških dolarjev. Meni se zdi, da naši ljudje v Ameriki premalo mislijo na to, kako zelo bi ustregli svojim ljudem tukaj v domovini, če bi jim naročili lepi list Ave Maria. Tukaj bi ga vsi radi brali, pa ga seveda ne morejo naročiti, ko je taka razlika v denarju. Tam se pa zdi naročnina majhna. Morebiti bodo te vrstice tega ali onega nagnile, da bo začel misliti, koga bi lahko v domovini s tem listom razveselil.

Zdaj sem se namenila, da pošljem v list še eno pesem, ker je bila ona od sobote tako dobro sprejeta. Tudi želim povedati, da sem zdaj zvedela, odkod je tista pesem. Povedali so mi namreč, da so jo zložili škof Anton Martin Slomšek. Tudi ta, ki jo danes pošiljam, je od njih. So znali res tako po domače in prijazno narediti pesmi, da so se narodu takoj priljubile. Zato se pa sedaj naš narod tudi z vsem srcem obrača k Bogu z željo, da bi čaštiteljni in v sluhu svetosti umrli škof bili za svetnika proglašeni. Upajmo, da bo do tega v resnici prišlo.

Zdaj pa pozdravljam vse naročnike in bralce tega lista in vsem voščim prav srečno novo leto. Tista pesem je pa od mladega dekleta, ki mora umreti, in se takole glasi:

Poslušajte pesem vi vsi,
poslušajte prav zvesto,
kako jemlje v hladni zemlji
mlada deklica slovo.

Dobro ste jo vsi poznali
in jo Micko klicali,
po pravici spoštovali
zavolj njene pridnosti.

Osemnajst let komaj stara,
pa je vendar mogla vmret,

kakor rožca čisto mlada
zapustila je ta svet.

Srečno, srečno, ljubi oče,
pravi milo vaša hči.
Srečno, srečno, mama zlata,
rajna Micka govori.

Kar z menoj ste potrpeli,
naj povrne Jezus vam,
Bog daj, da bi tam objeli
svojo hčer na sodnji dan.

Tudi sestre, ve vrstnice
mojih zlatih mladih let,
kmal mi boste tovaršice,
zginil bo vaš rožni cvet.

Spomnite se sestre vaše,
vam v spominu naj živim.
Pri daritvi svete maše
vašim prošnjam se zročim.

Torej srečno, ljubi moji!
Ste me semkaj spremljali
in prosili duši moji
ljubi mir pri Jezusi.

Zdaj pa, sestre, se ločimo,
ve od mene, jaz od vas.
Za zveličanje skrbite,
to je zadnji Micke glas.

NAŠI LEMONTSKI SHODI V L. 1937.

Meseca maja bomo imeli šmarniško pobožnost ob nedeljah, kakor lansko leto. V nedeljo pred 24. majem ali v nedeljo po 24. bomo praznovali naše "žegnanje" v Lemontu. (Natančneje sporočimo v prihodnji številki.)

Meseca julija bo drugo nedeljo, to je dne 11. julija, velik shod v spomin na srebrni jubilej našega frančiškanskega komisarjata. To je obenem tudi naš glavni shod v letu 1937.

Meseca avgusta priromata k nam, vsaka svojo nedeljo, chicaška fara sv. Štefana in so. chicaška sv. Jurija.

Meseca septembra za Labor day se oglašajo iz drugih naselbin, zlasti iz Clevelanda. Več bomo pravočasno sporočili.

Oo. frančiškani.

OZNANILA

1. Danes, ko to pišem, je za nami en mesec in pol naše CELOLETNE KAMPANJE ZA NOVE NAROČNIKE.

Dosedaj je prinesla ta kampanja že prav lep uspeh. Nič več se nam ni treba bati, da bi ostala naša želja, DA HOČEMO TISOČ NOVIH NAROČNIKOV, samo na papirju. Berite pričujoči seznam novih v tem kratkem času in boste videli, da je naše zaupanje postavljeno na trdno skalo.

Na drugem mestu v tej številki boste brali, zakaj je toliko novih iz Penne. Težko je natančno določiti, koliko teh novih se ima šteti v zaslugo temu, koliko onemu. Zato sem jih kar z eno številko napisal, z ahvala vsem nabiralcem je pa drugje objavljena.

Iz Clevelanda je poslal največ novih brat Antonin, pomagala mu je pa pri teh največ Mrs. Gliha od sv. Lovrenca. Med tem je v Clevelandu gotovo že spet precej novih, ki pa do danes, ko to pišem, še niso bili poslani v office. Bodo prihodnji mesec objavljeni.

P. Gracijan, Maribor	1	močeh vsem ustreza. Toda včasih se nabere
Lucija Gregorčič, Milwaukee	1	toliko dela, da mora na nekatere pošiljatve prav
Rev. Benigen, Johnstown	1	na kratko odgovoriti. Dostikrat samo na karti.
Anton Zagorc, Wilkes Barre	1	Prosim, da bi nihče ne zameril, ako dobi le par
Mary Gombach, Cleveland	2	vrstic v odgovor, ko je morda upravičeno pričakoval
Pittsburgh in okolica	155	daljšega pisma. Dostikrat nikakor ni drugače mogoče.
Alojzija Stragišar, Cleveland	5	
Margaret Kogovšek, Cleveland	10	
Brat Antonin, Cleveland	66	
Joseph Grdina, Cleveland	1	3. Tudi se zgodi, da upravnika včasih po ves teden ni doma. Treba je iti na razne kraje.
Rose Zalokar, Cleveland	3	V takem slučaju naš office le najbolj nujne reči takoj opravi, osebno odgovarjanje pisem mora pa počakati upravnikovega povratka.
Frances Lovšin, Soudan, Minn.	1	Sedaj veste, zakaj morate včasih čakati precej dolgo na odgovor. Skušajte biti potrpežljivi.
Jennie Skerl, Barberton, O.	1	
Rev. Podgoršek, Ellinwood, Kans.	1	4. Žal, med našimi naročniki in naročnicami je vedno več smrtnih slučajev. Zdi se, da smo začeli zelo hitro — umirati. Vsako smrt radi omenimo v Kramljanju, če nam jo kdo pravočasno sporoči. Toda veliko prostora ne moremo žrtvovati v take namene. Bodite kratki!
Jakob Drasler, Moon Run	1	
Rev. J. Sholar, New Duluth, Minn.	1	
Tony Ferk, Lemont, Ill.	1	
Zadnji mesec objavljeno	20	
SKUPAJ	272	

Tako smo torej dosegli v tem kratkem času že nad četrtino postavljene kvote. Naj ta lepi uspeh vlije novega poguma vsem, da bo delo šlo hitro naprej. Zavihajmo rokave in hitimo z nabiranjem!

2. Upravnik našega lista, P. Bernard, skuša vso pošto, ki prihaja v office, sam osebno urejevati. Le na ta način je mogoče, da je o vsem točno poučen in naš office po najboljših

5. Zastopnike in zastopnice pa lepo prosimo, da nam vselej, kadar poročajo smrtno slučaje med naročniki, zraven povedo, če naj list ustavimo ali naj ga na drugo ime še nadalje pošiljamo. To je za nas zelo važna zadeva.

6. Razumeli boste, če zapišem, da zelo zelo neradi črtamo starega naročnika ali naročnico. (Zelo radi pa nove vpisujemo!) Zato naj zastopniki v slučaju smrti starih naročnikov skušajo NA VSAK NAČIN pregovoriti enega ali

drugega v hiši, da po smrti naročnika ali naročnice list obdrži in ga plačuje. Tudi otrokom umrlih sedaj to dosti lahko dopoveste, ko je začel naš list prinašati toliko angleškega branja. Povejte jim, da ga bo sčasoma še več, ako se bo mladina zavzemala za list.

7. Sedaj, ko smo v kampanji za TISOČ NOVIIH NAROČNIKOV, moramo zraven tega imeti tudi trdni sklep, da NOČEMO NOBENEGA STAREGA IZGUBITI. Zato naj tudi v slučaju, da umrje DOSMR TEN naročnik ali na-

ročnica, takoj stopi kdo drug v družini na njegovo ali njeno mesto.

8. Izšel je tretji zvezek NAŠE STRAŽE z naslovom: PAPEŽ KLIČE. Vprašajte zanj pri svojih slovenskih duhovnikih, kjer pa teh ni, pri svojih lokalnih zastopnikih. Lahko se obračate po te knjižice tudi k nam na office Ave Maria, toda od tu ne razpošiljamo manj ko po deset zvezkov skupaj. Vseh deset skupaj s poštino vred stane 50 centov. Prodaja se pa po PET CENTOV. (Lahko pošljete znamke!)

Trobenta Dolgega Janeza iz Krtačje vasi

Piše star naseljenec.

STRAŠILA V KORUZI.

KAJ se je pa spet sanjalo Dolgemu Janezu, da hoče pisati o strašilih v koruzi? Ali tudi ta reč spada v list Ave Maria?

Nič se mu ni sanjalo, z odprtimi očmi je gledal v svet in je videl živa strašila v koruzi hoditi po svetu. In je sklenil, da bo nekaj pisal o njih. Če bi mogel, bi ne pisal s peresom, ampak s samo — krtačo . . .

Strašila v koruzi, ki jih imam tu v mislih, so — ljudje. Pa ne vsi ljudje, temveč neka vrsta ljudi. To so taki, ki niso ne tič ne miš, ne krop ne voda — z eno besedo: strašila v koruzi!

To so ljudje, ki se za nobeno reč na svetu ne zmenijo, ki jim je vseeno, kako se stvari na svetu vladajo — oni žive kar tjavendan.

Človek — najimenitnejša stvar božja, pa naj bo samo za — strašilo v koruzi . . .?

Zakaj so neki taki ljudje na svetu in kakšnemu namenu služijo? Zdi se, da jim je edini življenjski cilj, da živijo, si služijo kruh, jedo in pijejo, se zabavajo in sploh poznajo le telesne potrebe. Za vse drugo se toliko brigajo kot za lanski sneg.

Kaj mar takim ljudem izobrazba in kultura, idealizem in umetnost, organiziran trud za napredek, vera in morala? Za vse te in take reči naj se brigajo in poganjajo — drugi! Oni nimajo veselja za to, njim se ne — ljubi!

Na vseh straneh vidimo boj za ideje. Boj

med resnico in lažjo, med pravico in krivico, boj med strankami različnih mišljenj, povsod delo in prizadevanje za nekaj novega. Nekaterim je toliko do takih novih reči, pa naj že bodo v resnici dobre ali slabe, da bi dali življenje za svoje prepričanje. Našim strašilom v koruzi je pa vse to brez pomena, njih se prav nič ne tiče . . .

Zato pa taki ljudje niso za nobeno stvar, pa tudi niso proti nobeni stvari. Nič ne razmišljajo o tem in onem, nič ne žrtvujejo za nobeno reč. Vse to naj opravijo — drugi! Vedno stoje s prekrizanimi rokami ob strani in če jih vprašaš, kaj mislijo o današnjem razburkanem svetu, samo z rameni zmigavajo in odgovorjajo: Bo že kako. Bodo že brez mene opravili . . .

Kam s takimi ljudmi? Nikamor drugam jih ne moremo prištevati kot med strašila v koruzi in med trote v panju. Nič ne skrbijo, nič ne prispevajo k skupnim težnjam. Če je dobra letina, uživajo s čebelami vred. Če je bira slaba, tudi s čebelami vred — stradajo!

Od trotov seveda ne moremo drugega pričakovati. Njihova narava je taka. Človeški troti so pa vredni vsega obžalovanja. Ali niso ustvarjeni, da bi rabili svoje misli, čustva, voljo — pa so kakor brezčutni in brezmiselni pajaci — mrtve klade, živi mrličji . . .

O, kako škoda je takih ljudi!

Kako se morejo odpovedati tako visokemu

človeškemu dostojanstvu, tako visoki časti, ki je dana med vsemi stvarmi na zemlji samo človeku? Kako da ne rabijo svojih zmožnosti, s katerimi je obdarovan samo človek?

To je pa vendar preveč, to je pa le prehud!

Poglejmo samo, kako se dandanes bije po svetu strahovit boj med vero in nevero! Ali ni že to dovolj, da bi vsak začel misliti: Kaj je vendar s to vero, za katero in proti kateri je sedanjí svet v tako ostrem spopadu med seboj? Ali ni vera nekaj takega, kar bi moralo tudi mene zanimati, ko zanima ves ostali svet?

Če je vera kaj tako hudega, da je potreben tak velikanski boj proti njej, je tudi zame potrebno, da grem v boj zoper vero. Ako je pa vera nekaj tako dobrega, da jo je vredno tako požrtvovalno braniti kot jo branijo v mnogih krajih po svetu, potem mora biti tudi moja zaveda, da se za vero zavzamem in grem zanjo v požrtvovalni boj! V enem ali drugem slučaju sem jaz ravno tako prizadet kot vsak drug. Za dobrobit vsega človeštva sem jaz ravno tako dolžan svoj delež prispevati kakor vsi drugi!

Tako bi moral vsakdo samega sebe smatrati za enako vrednega uda človeške družbe — z vsemi dolžnostmi in pravicami, ki jih imajo drugi. Namesto tega pa mnogi rajši veljajo za slabiče, za brezpomembne vetrnice, za slamnate močičke, za — figure . . .

Ali moremo take ljudi, ki sami nočejo veljati za ljudi v pravem pomenu besede, imeti za pametne in jih kot take ceniti in spoštovati? Kako naj to storimo, če si pa sami ne priznajo toliko veljave?

Mislím, da jih bi moralo vsaj nekoliko biti sram.

Kar sem tu napisal o njih, nisem iz slabega namena pisal. Nisem jim nastavljal svoje ostre krtače zato, da jih uničim in jim izkrtačim leno kolo s telesa. Zato je zdrsnila moja krtača po njihovem hrbtu, da bi se zbudili iz svoje zasplosti in pričeli — misliti.

Najbrž taki sploh ne bodo brali mojega krtačenja. Temu ali onemu med njimi pa le utegne priti pred oči. Jaz bom pa popolnoma zadovoljen, če se bo le eden našel, ki si bo moje vrstice k srcu vzel.

Karmaličanke iz Španije

P. Hugo.

ZADNJIČ smo kratko poročali, da je iz Španije pribežalo v Ameriko pet karmeličank. Nov dom so našle karmelu Grand Rapids, Mich. Sprva ni bilo moč dosti zvedeti od njih, kaj so vse skusile in videle v španskem peklu. Le njih telesna in duševna strstost je pričala, da imajo kalvarijske dneve za seboj. Šele zdaj, ko so se nekoliko umirile in opomogle, so svojim sosestram zaupale težke doživljaje. Prednica imenovanega karmela je za Božič o njih poročala karmelitskemu provincijalu. To poročilo je tukajšnje karmelitsko glasilo "The Little Flower Magazine" objavilo. Le kraj njihovega križevega pota je iz umljivih ozirov zamolčalo. Naj posnamemo iz nje nekatere zanimivosti, ki iz prvega vira potrjujejo in osvetljujejo, kar nam je deloma že iz drugotnih virov znano.

Da se je za omenjene sestre njihova španska križeva pot v tihoti ameriškega karmela iztekla, se imajo zahvaliti srečni okoliščinam, da so Američanke. Dotični karmel na španskem je bil prav za prav podružni karmel onega v Grand Rapids. To se na prvi pogled zdi malo čudno. Kako da gredo ameriške karmeličanke na špansko, kjer je takorekoč domovina tega reda? To se je zgodilo po posebnih okoliščinah.

L. 1919 je grandrapidski karmel ustanovil podružnico v Silo, Mexico. Gotovo takrat ni slutil, da se mehiški proticerkveni in protiverški vulkan pripravlja na skorajšnji izbruh. Komaj so si sestre tam uredile nov dom in začele v njem tiho žrtvovanje za Boga in bližnjega, je začel vulkan bruhati. Vsi samostani so takorekoč naenkrat postali njegova žrtev. Karmel Silo je revolucionarna vlada l. 1927 z vseno imetjem zaplenila. Sestre so postale brezdomke. Dolgo so ugibale, kam naj se obrnejo, da prej pridejo zopet do svoje strehe. Končno so se odločile za Španijo, ki je bila videti redovništvu še najbolj naklonjena. Ko bi bile le slutile, da bodo prišle z dežja pod kap, bi tega ne bile storile.

S pomočjo božjo in blagih src so si zgradile nov skromen dom. L. 1935 so ga dovršile in se zaprle vanj v upanju, da bodo poslej imele

mir in se bo v njem iztekla njihova življenjska pot. Katoliški prepoved španije je bil na pohodu. Potem je pa prišel tisti nepričakovani preokret. Protiverska fronta je po februarskih volitvah lanskega leta zopet prišla na vlado. Cerkve in samostani so znova začeli goreti kot ob rojstvu republike. Naše sestre so morale stopiti na novo križev pot. S strahom in trepetom so pričakovale, kdaj se bo srd rdečih obrnil proti njim.

Tja do druge polovice julija jim je bilo prizanešeno. Takrat pa so bile opozorjene, da morajo v teku ene ure samostan zapustiti. Hitro so se civilno preoblekle, ker v redovni obleki bi jih ne hotel nihče pod streho sprejeti. Vzele so s seboj najsvetejše in najnujnejše stvari in se razbežale po dobrih bližnjih družinah, ki so jih sprejele kot služkinje.

Kmalu se je navalila na samostan podivjana tolpa. Dve sestri sta skozi okno bližnje hiše tajno opazovali njeno vandalstvo. Po cerkvi je med krohotanjem bogoskrancev pokalo in treskalo. Kar se je dalo razbiti, so razbili. Svetniške kipe in sohe v cerkvi so metali s podstavkov na tla. Samo dragoceni tabernakelj so cel privlekli ven, ker so imeli ž njim drug namen. Iz samostana so prinašali zaboj za zabojem z vso mogočo vsebino. Še redovno obleko, brevirje in svete podobe so natrpali vanje. Vsega skupaj so napolnili 15 zabojev in jih naložili na voz. Na vrh so postavili tabernakelj. Ko so svoje delo izvršili, so cerkev in samostan zažgali, plen pa odpeljali. Na mostu čez bližnjo reko so se ustavili. Najprej so vrgli v vodo tabernakelj. Za njim zaboje z raznimi svetimi predmeti, redovno obleko, brevirje in nabožne knjige. Ostalo, kar je imelo zanje kako vrednost, so odpeljali neznano kam.

Sledili so strašni dnevi negotovosti in terorja podivjane rdeče sode. Na žalost so se ženske kosale z moškimi v grozodejstvih. Po zasebnih stanovanjih so stikale, kje bi kaj svetega našle. Sveta podoba na steni še tako neznatna, je bila zadosti za nagli sod. Tu bivajo naši sovražniki. Zanje imamo samo kroglo in nož. In še to jim ni bilo zadosti. S seboj so te rdeče hijene nosile dolge igle, s katerimi so prebadale blazine, če ni morda v njih kaj posvečenega skrito. Vsako uro podnevi in ponoči je bilo treba biti pripravljen na strašen obisk.

Ljudje, zlasti taki, ki so bili znani kot dobri katoličani, si cele noči niso upali zatisniti očesa. Kdo bi mislil na počitek, ko neprestano gleda smrti v oči? Strahotne ambulance so drvele po mestu. Spredej je bil postavljen električno razsvetljen okostnjak. Molčec a kričec pridigar: Bodite pripravljeni, ker ne veste ne ure ne minute, kdaj pridemo po vas, da plačate krvav davek rdeči republiki. Zdaj se je ambulanca ustavila tu zdaj tam, da naloži to ali ono žrtev in odbrzi ž njo na morišče. Cele noči je pokalo, da žrtev ni bilo moč sproti pokopavati, in so se radi tega pojavile bolezni vsepovsod.

Žarek upanja je našim peterim sestram posijal, ko so zvedele, da kot tujke lahko deželo zapustijo. Angleška bojna ladja, namenjena v Marseilles, da jih bo vzela na krov. Toda kako v takih razburkanih dneh priti do nje? Pot do пристanišča je bila dolga. Prometna sredstva vsa v službi rdečih republikancev. Zapujoč na božje varstvo so se opremile s potrebnimi listinami in se zgodnjega jutra peš odpravile proti Valenciji, kjer so se upale pri neki znanki odpočiti za nadaljnjo pot. Zelo trnjevo je bilo potovanje. Straža za stražo jih je ustavljala in poniževalno preiskovala. Često so morale skozi špalir vojakov z nasajenimi bajoneti, ki bi se bili v divjem srdu kot jastrebi vrgli nanje, ko bi bili vedeli, kdo in kaj so.

Vse izdelane in lačne so srečno prišle v Valencijo in poiskale dotično znanko. Toda ona jih ni bila prav nič vesela. Nasprotno, naravnost jim je vsa prestrašena dejala, naj gredo kar hitro dalje. "Niti minute se ne mudite tu, kar naprej!" Niso ji zamerile. Je pač morala skrbeti za svoje lastno življenje. Opetekajoč se so nadaljevale pot skozi enake mučne preizkušnje kot dotlej. Končno so le dosegle rešilno ladjo. Nikakih ugodnosti jim ni nudila. Ni bilo kabin, ni bilo postelj. Na trdem krovu so se stisnile v kot in hvalile Boga za rešitev iz najhujšega. Vse druge žrtve so bile pozabljene ali vsaj oslajene, le misel, kaj je s 17 ostalimi sestrostrami španjolkami, ki jim ta ugodnost ni bila dana, jim je kot mora ležala na srcih.

Po treh dneh mučne vožnje na krovu so dospеле v Marseilles. Ondi jih je neki jezuit sprejel v varstvo in jih odpeljal v tamkajšnji karmel. Tako so bile po štirih mesecih, ki so

bili kot štiri leta, prvič zopet v karmelski samoti. Lahko si mislimo, s koliko hvaležnostjo in pobožnostjo so drugo jutro prejele sv. obhajlo, ki so ga prav tako že štiri mesece pogrešale, dasi so ga bile tako potrebne. Od tam so kabalirale karmelu v Grand Rapids, da bi jih sprejel pod streho. Dobile so odgovor in vozne listke in 3. dec. prošlega leta so odplule proti Ameriki, svoji domovini. Dne 17. dec. jih je materin dom zopet sprejel v svoje zatišje ter jih znova preoblekel v karmeličanke. Dan prve preobleke ni bil tako poln blaženosti zanje kot dan te druge, čeprav ne tako slovesne preobleke.

Poročilo, ki so je o svojih doživljajih v španskem rdečem peklu podale, je samo goča resnica, brez vsakega pretiravanja. Ni ga narokovalo sovraštvo človeka, ki se na varnem rad pristransko razbremeniti in prečrno naslika, kar je doživel. Zato so one molčale, dokler se niso umirile in dobile dušno ravnovesje. Ne kličejo maščevanja na komuniste, ki so jih pogнали na križev pot. Prestane žrtve polagajo Bogu na oltar, da bi cerkev v Španiji in drugod, kjer so jo komunisti in drugi sovražniki pogнали na Kalvarijo, kmalu praznovala veliko noč zmagovalnega vstajenja in novega živahnega verskega življenja.

Oznanil je angel . . .

BELA VRANA

Povest. — Spisal P. Bernard.

Tretje poglavje.

NADPASTIRSKI OBISK.

ZASTOPNIKI in odposlanci cerkvenega odbora so pravkar odšli iz škofijske pisarne. Tako nenavadni možje so se zdeli škofu, da je stopil k oknu in gledal za njimi. Potem se mu je zahotelo, da bi čimprej slišal drugo plat zvona. Poklical je tajnika.

“Father Samuel, tam v tisti župniji, saj veste, koga imam v mislih. Dosti dober duhovnik, kajne?”

“Father Sam? Seveda. Eden najboljših, kar jih zmore škofija. Pri prejšnjem škofu je bil izvrstno zapisan. Vi, Prezvzišeni, ga še niste imeli prilike spoznati. Odkar je na novi župniji, ni veliko čuti o njem.”

Škof se je smejal.

“Ne veliko — do te ure. Sem pa zdaj slišal — dosti čudne reči.”

Tajnik je samo z očmi vprašal, začudil se je pa z vso dušo. Pomolčala sta nekaj hipov. In škof je odločil:

“Ne bom ga klical v škofijo. Vzemiva si jutri prosto in ga pojdeva tja pogledat.”

Tajnik se je oddahnil. Če misli škof na obisk k Fathru Samu, ne bodo tako strašne tiste “čudne reči” . . .

Škof se je spomnil, da ima še mnogo dela pri pisalni mizi, pa je tajnika kratko odslovil. “Bom več povedal jutri.”

Drugo jutro sta se že zgodaj odpeljala. Kazala se nista nikjer. Na farovško dvorišče sta zapeljala avtomobil, da ne bi zbujala nezaželenje pozornosti med farani.

Father Sam je bil že nekam odšel. V pičli uri ga je gospodinja pričakovala. Obiskovalca sta odšla v cerkev skozi zakristijo. Še prav se jima je zdelo, da si bosta vse sama v župnikovi odsotnosti ogledala.

“Tako, tako,” je pripomnil škof, ko sta bila zopet zunaj. “Je pa ni”, je še dostavil.

“Je pa ni”, je tajnik s prepričanjem ponovil.

Škof je objemal z očmi po dolgem in po-

čez cerkveno zunanost in si je tiho požvižgal. Spogledala sta se in tajnik je skomiznil z rameni.

Prikazal se je Father Sam. Začuden je obstal in se zagledal v škofa.

"Prevzvišeni, odkod meni ta nenadna čast?"

Škof se je smehljaj in odšli so v sprejemnico.

"Torej, moj dragi Father Sam, pravijo, da nove cerkve ne marate."

"Ne maram, Prevzvišeni. Če moram govoriti pred vami, bom vedel postaviti besedo. Nisem slutil, da so vam pošto poslali. Nič hudega v tem. Ali ste videli cerkev?"

"Videl in si natanko ogledal."

"In kaj se vam zdi?"

"Jaz bi na vašem mestu izrabil priliko in dobro voljo ljudi. Takoj bi se spravil na delo."

"Prevzvišeni, cerkev lahko še dolgo čaka. Ne bo se podrla. Je polno še vse bolj važnega posla."

"Ne bo se podrla, verjamem. Pa se bojim, da se bo dobra volja faranov podrla. Popravila in zlepšanja pa stavba le potrebuje in nujno. Tako ne more več dolgo. Trideset let že stoji, prav od začetka župnije. In takrat je bila bolj za silo in v naglici zgrajena. Tako pravijo vaši ljudje. Že davno bi jo bili radi z novo nadomestili, pa vaš prednik je bil star in bolehen. Težko so čakali nove moči. Zdaj ste vi tu in silijo k delu. Denarja so že precej nabrali in še več podpisali."

"In mora torej na vsak način priti nova cerkev?"

Father Sam je padal iz ravnotežja ...

"Morda ne na vsak način, Father. Razlogov za to misel pa nikakor ne manjka. Župnija narašča, mesto se modernizira. Cerkev je staromodna vseskozi. Nizek strop, majhna okna, zadehlo je v njej. Omet odpada, stene začrnele. Taka se smili faranom. Popravljanje nočejo, ker si nove žele. Kako jim morem reči, da nimajo prav? — Jaz njihov višji pastir?"

"Pa dveh visokih zvonikov manjka naši cerkvi, pa ure v obeh, pa še pet zvonov zraven. Pa župnika manjka, ki bi netil in podžigal nekaterih faranov napuh. Pa ..."

Župnik se je dalje in dalje vznemirjal. Neprijetno je dirnilo škofa. Ustavil ga je.

"Ne tako, Father Sam, ne tako. O tem jaz ne vem ne bele ne črne. Povejte mi z mirno besedo, kaj hočete reči."

V hipu je bil župnik pomirjen.

"Oprostite, Prevzvišeni, vem, da se včasih prenačim. Bom skušal s premislekom povedati. Mojim ljudem je vzgoja potrebna. Sem bral, da je zapisal socialist: Ni še dober naš strankar, kdor k maši ne hodi in cerkve podpirati noče. Še mnogo drugega ti je treba, da si dober socialist. Tako sem bral. In sem si mislil: podobno o katoličanih velja. Ni še dober katoličan, kdor k maši hodi in cerkev podpira. Še marsikaj drugega mu je treba. In tega mnogi naši ljudje ne razumejo. Mogočna, lepa in razkošna cerkev jim je višek katoličanstva. Pa je tisoč važnejših reči v našem katoliškem življenju."

Škof je pričel razumevati. Namignil je župniku, naj nadaljuje.

"Imamo v katoliških vrstah število možakov, ki so med premožnejše šteti. Veliki katoličani pred ljudmi, pred Bogom po vsem vidiku majhni. V vsakdanjih poslih se ravna po duhu sveta, dohodki jim tečejo po strugah, ki niso načrtane v evangelijskih poglavjih. Menda v globini duše čutijo nasprotje med naukom in dejanjem. Morda je še kaj drugega vmes. Notranji glas očitajoče vesti, ki se po mojih opazovanjih nalahko v tihih trenutkih oglašajo, skušajo potolažiti s krepko zunanjo katoliško gesto. Toliko in toliko dam cerkvi, to in to sem nabavil, za novo cerkev sem toliko odrinil — kaj mi moreta evangelij in Bog!"

"Father Sam, razumem, kaj mislite povedati. Rad priznam, da so take vrste ljudje med katoličani. Ali zdaj ni vprašanje, kaj je prav in kaj ni po širokem svetu, zdaj nam gre za enkrat samo za to, če je misel na novo cerkev pri vas dobra ali ne. Jaz nisem opazil, da bi vaše močje, ki so bili pri meni, kaj takega gnalo k zbiranju za novo cerkev. Dobil sem vtis, da je njihova gorečnost popolnoma pristna."

"To je mogoče, Prevzvišeni, celo prav verjetno. Ne drznem se reči, da svoje farane že do dobra poznam. Nisem še dolgo med njimi. Toda gre za načelo. Jaz sem v teku let svojega pastirovanja mnogo opazoval in mnogo videl. Povsod je precej katoličanstva med nami, ki je preveč zunanje in vse bolj lep obe-

sek kot resnično doživljanje. Če hočem kaj storiti zoper to nevarno površnost, ne bom imel uspeha, če bom samo grajal in v splošnih besedah svaril. Treba je iti na delo in z doslednim ravnanjem pokazati, kako bi moralo biti. To pa morem storiti samo tam, kjer mi je polje odprto. V svoji župniji lahko začnem. Morebiti je način mojega postopanja nekoliko čuden in nenavaden, ali trdno upam, da ne bo brez dobrega uspeha."

Škof je pomolčal in skušal najti posredovalni nasvet.

"Father Sam, nikakor niste površen človek. Vaše misli gredo na globoko. Bojim se pa, da boste v tistih globinah ostali osamljeni in ne boste znali nazaj na površje vsakdanjega življenja. V globinah boste našli zlato rudo in ste jo že, ampak zdaj jo je treba spraviti ven, da jo vidimo in izkoristimo. V priliki govorim, pa saj me razumete."

"Ne upam si reči, da vas natanko razumem."

"Rekel sem vam: jaz bi na vašem mestu izrabil dobro voljo ljudi. Sami vam ponujajo denar. Sezite po njem in pojdite na delo. Ljudje bodo z vami in se vas bodo tesneje in tesneje oklepali. Imeli boste odprta srca in boste z lahkoto vcepljali vanja dobre misli in globoka spoznanja."

"Prevzvišeni, imam nekoliko skušnje in ne zaupam ljudem. Kako naj verjamem, da bom samo s ponujanim denarjem cerkev postavil in plačal? Vem, kako bo. Začetna svota bo res prišla takorekoč sama od sebe. Drugo bo padlo meni na skrb. Najboljši in najbolj voljni darovalci bodo začeli godrnjati, češ: kje so pa drugi farani? Ali nas ni toliko in toliko sto? Mi naj dajemo in dajemo, nazadnje bo pa imel pred župnikom isto veljavo stiskač, ki mu je še za sto let dobra ta cerkev. In nad menoj bodo: Oznanite posebno kolekto, priredite bazar, napravite piknik, veselica naj bo..."

"Father Sam, o vsem tem se da mnogo dobrega reči. Če take in podobne reči v pravih mejah prirejate, boste svoje ljudi prav dobro skupaj držali. In to ni majhen uspeh. Naj bo fara kot ena družina, ki v cerkvi skupaj moli in se z Bogom združuje, zunaj cerkve se pa skupaj zabava in ob svojem času povesele. Tako boste ljudi zelo nase navezali in na cerkev priklenili."

"Na cerkev priklenil? O nekaterih bo to obveljalo. Druge bom pa toliko bolj od cerkve odbil. Med ljudstvom je udomačeno mnenje, da se te in podobne reči le zavoljo denarja prirejajo. In nočem jim utrjevati vtisa, da je to popolnoma res. Prevzvišeni, imam v fari nad sto družin, ki so docela od cerkve odpadle. Moja misel je, da sem najprej za tiste v župnijo poslan. Med tiste obračam skrb in korake. Pa mi vedno eno pesem pojo: cerkev stane denar — zato nas ni zraven..."

"Vi veste tako dobro ko jaz, da je to prazen izgovor. Če nimajo, jim dati ni treba."

"Izgovor je res. Ali s samimi besedami ga ne bom izpodbil. V dejanju jim je treba pokazati pot. Recimo, da novo cerkev pričnem in ničesar od njih ne zahtevam. Potem bodo naši verni farani godrnjali in jim očitali. Kako naj premostim veliko jamo, ki bi sama od sebe nastala?"

Tajnik je segel v besedo.

"Koliko tistih odpadlih moli doma?"

Župnik je dvignil obrvi.

"Res, tudi doma ne molijo. Odvadili so se."

Tajnik je silil do zaključka.

"Od Boga so odpadli in pozabili moliti, zato jim je cerkev odveč in denar se jim smili. Za posvetno rabo ga z lahkoto dajo."

Škofov pogled je dal tajniku prav. Father Sam je vedel, da z glavo ne bo ovrigel besede. Na pomoč je poklical veliko srce, ki mu je utripalo v prsih.

"Ne vedo, kaj delajo, odpusti jim, oče!"

Drug drugemu sta zrla globoko v oči. Nobeden ni umaknil pogleda. Škofu se je zdelo, da se je Fathru Samu dvignilo iz prsi srce in obtičalo v očeh...

Zazvonilo je poldne, k molitvi so vstali. In gospodinja je klicala k obedu.

Nič gladko ni tekla beseda pri mizi. Težko je bilo govoriti o vsakdanjih rečeh.

Ob slovesu je škof župnikovo roko objel v svoje dlani.

"Father Sam, ne bom vam ukazov dajal. Imate na pravem mestu srce in sem trdno prepričan, da ne boste prehudo zavozili. Pastir ste, ki ima predvsem v mislih izgubljene ovce. Ta misel vas je vsega zajela in nekoliko zastira vaš jasni pogled na celotno polje poklica. Zjasnilo se vam bo, ko bodo nove skušnje pri-

šle. Pustim vam svobodo, da se sami izšolate. Prišel bo čas, ko bova spet govorila. Ostanite mi zdravi!"

"Hvala, moj nadpastir!"

Župnik je ostal sam in se je spet obdal z mislimi in načrti za naloge bližnje bodočnosti. (Dalje prih.)

Notranjska Micka - umrla

Iz uprave.

TISTI, ki radi berete naše "Kramljanje", se boste spominjali, kako je ravno v zadnji številki bilo več pozivov, naj tista "Notranjska Micka" iz Forest City prične pisati svojo povest o Braziliji in njenem kofetu. Komaj je bilo tisto "Kramljanje" v tiskarni, pa pride pismo od Mrs. Svete, ki nam je povedalo, da je Notranjska Micka — umrla . . .

Mrs. Svete piše:

Njeno pravo ime je bilo Mrs. Mary Švigel. Bila je dolgoletna zvesta naročnica lista Ave Maria. Umrla je za pljučnico dne 18. januarja. Rojena je bila v župniji Begunje nad Cerknico leta 1868. Zapušča sedem še živečih sinov in hčera, ravno toliko jih je pa umrlo v nežni mladosti. Vnukov je ostalo po njej 25 in trije pravnuki. Vsi ti so iz srca ljubili svojo

mater, babico in prababico.

Rajnica je bila globoko verna krščanska žena in velika ljubiteljica katoliškega časopisa. Tudi dopisovala je tu pa tam v liste. Pot življenja jo je zanesla daleč po svetu, saj smo brali izpod njenega lastnega peresa, kako je bila dalje časa v Braziliji. Življenjska pot ji nikakor ni bila posuta z rožicami, saj je imela vedno mnogo trpljenja in skrbi. Moža ji je ubilo v rudniku pred več leti.

Ker je sama šla skozi bridkosti življenja, je imela za druge, posebno trpeče, prav matersko srce. Zelo je bodo pogrešali naši bolniki, zakaj šviglova mama jih je tako rada obiskovala in jim s prijazno besedo in postrežbo lajšala težke ure. Tudi naša cerkev jo bo pogrešala, ker bo sedaj ena žena manj pri vsakdanji sveti maši in pogostnem svetem obhajilu.

Naj v miru počiva, te vrstice in slika v našem listu naj ji pa bodo majhen spomenik!

RIM — Washington. — Glede namena ki je preteklo jesen privedel papeževega državnega tajnika kardinala Pacellija v Ameriko, smo čuli različna ugibanja. Sam je izjavil, da je njegov obisk zasebnega, prijateljskega značaja. Proticerkveni krogi so kot pribito dejstvo bobnali, da je prišel snubit Ameriko za protiboljševiško fronto. Zasebni cerkveni krogi, bolj zunanji kot notranji, pa so vedeli povedati, da je prišel snovat diplomatsko zvezo med papeškim Rimom in političnim Washingtonom. A resnični namen, kakršen je že bil, je on prinesel s seboj in ga tudi odnesel v Rim nazaj. Recimo rajši, da ne vemo kak je bil. Kar se tiče diplomatske zveze med Rimom in Washingtonom, bi bil vsaj na videz bolj ugoden čas zanj, kot kdaj prej. Poskus ja ni od včeraj. Že l. 1853 se je ta zveza snovala. Msg. Bedini je omenjeno leto prišel s to misijo sem. A ni imela uspeha. Bigotski protikatoliški krogi so jo preprečili. Tako so razpalili javno protivno mnenje, da je bilo življenje Msg. Bedinija v nevarnosti. Vrnil se je v Rim in svetoval, naj počakajo ugodnejšega trenutka, ki ga pa vsaj do danes še ni bilo. Mesto apostolske nuncijature je Amerika l. 1893. dobila apostolsko delegaturo. Toda apostolski delegat je le cerkveni, ne pa politični papežev zastopnik v Ameriki.

ENGLISH AVE MARIA

THE MUSEUM OF SCIENCE AND INDUSTRY

Frances Nachtigal—New York

Of the many fascinating museums of the city of New York, the most interesting is that of Science and Industry. One can spend many hours traversing the building—each moment filled with increasing wonder and awe.

The principal attraction in the main hall is a representation of the first locomotive. Aside from this one can enjoy the many models of aeroplanes now in existence. Here also is depicted a miniature of the Miami port which changes alternately from day to night.

In another part of this attractive structure is demonstrated the process of the pasteurization of milk, the canning and preserving of foods and a plan for warehouse storage.

Still another division of this interesting edifice is that in which is exhibited the progress of automobile manufacture from the invention of this most convenient vehicle to its present day perfection. To complete this section, examples of the different types of roads and their construction are shown and explained. In addition, the other means of travel and transportation are depicted, including primitive ways of ancient man. To the opposite end of this division, the countless models of ships from the frail craft of the ancient Egyptians to the essence of ocean transportation—The Normandie. This collection also embraces the flimsy vessels of the daring Norsemen, the Galley ships of the Spanish pirates of long ago; "The Mayflower"; a schooner a sloop; a sail-boat and also an image of Fulton's "Clermont" and "The Constitution" or "Old Ironsides," a name usually applied to this famed ship.

With regard to the manufacture of textiles, the museum contains the spinning wheels used by our great grandmothers in contrast to the latest inventions for spinning and weaving.

The collection of images of homes comprising the mud huts of heroic pioneers of the old west and the houses of the future afford many moments of pleasure to thousands.

I am sure that if any of you girls and boys come to New York and visit this place of so many wonders, you will never regret having spent those few hours wandering into every nook and corner of this educational building, finding at each turn the answer to your numerous questions and doubts.

OUR EDUCATION

Mary Boncha—Chicago

Tonight, homework; tomorrow, school again. All this year after year. What does it all mean? It means more than just training yourself morally or mentally. It's important meaning is that our Sisters here, like thousands upon thousands of others, are helping to keep our country the center of education in the world. Another important meaning is that by all this we improve our mind in every possible way.

We owe much to our Sisters here at school for the education we receive from them year after year and as we grow older I am sure we will always be loyal to them for the one great thing they have given to us, "our education."

While this year is still in its beginning why not make up our minds to study harder and do a little more brain-work. Of course, we might rather play but we are beginning to be big girls and boys and if we spend more time in studying now while we have a chance, we will be rewarded in years to come. Rewarded with an education we can be proud to have.

If we plan to study harder now so that we know our lessons from day to day and so that when we bring home our report cards we will receive a pat on the back instead of a bouncing on the head, then we can proudly and safely say to ourselves: "I am proud of my education."

Mary Boncha.

JUST WHERE YOU ARE

Ernestine Schonta

My! How many of us wish to visit China, Japan or other places. It's human nature. But sometimes even that must be controlled. Get into the habit of believing home is best. Don't make it unpleasant for yourself and others because you wish to be elsewhere. It will cheer your path. Don't think God has forgotten you because you aren't as fortunate as others. Just make the best of what you have. God put you where you are and so the Christ Child will smile on you wherever you are. Because:

Cheer thine heart, then, Mortal, never faithless be
"Not a sparrow falleth but it's God doth know
Just as when His mandate lays a monarch low;
Not a leaflet moveth but it's God doth see—
Think not, then, O Mortal, God forgetteth Thee.
Cheer thine heart, then, Mortal, never faithless be,
He that marks the sparrow will remember thee."

MURDER AT TWO

Robert J. Gaspich—Joliet

Chapter I

Bong! Bong! The court-house clock struck two o'clock. It was a moonless night. And the only noise was the squeaking shoes of Reilly, the night-cop, making his round. Suddenly, just as a rat darts in front of him he hears a cry: Help! Help! He turns toward an apartment and runs in.

Chapter II

A sleepy girl picks up her alarm clock and sees that it is two o'clock. "Well, five more hours," she says with a yawn. She is just ready to put the clock down when a black form looms up in front of her.

"Help, help!" she cries, at the same time she throws the clock at the form that has just sprang at her. A knife gleamed and in another moment its sharp blade sinks into her heart.

"Ha, ha, ha Now my work is finished," says the mysterious visitor and he quickly runs from the room.

Chapter III

"Betty, Betty!" cries Melton rushing in. "Oh!", escapes from his lips as he trips over the rug and falls.

"Hey! What's the matter?" he inquires picking himself up.

"Betty has just been murdered," replied the mysterious visitor.

"Oh! You here Sully?" asks Melton.

"Yes, and . . ."

"What's going on here?" demands Reilly running into the room.

"Betty Thompson has been murdered!" exclaims Sully.

"A murder, eh!" says Reilly.

Chapter IV

"Look," cries Sully, "this knife has a duck's head on it. Strange, but there is only one person here who mounts duck heads and deer hoofs and other things on knives. And that one person is Melton!"

"How do I know that you didn't steal that knife from me," quietly replies Melton.

"But look here," cries Melton, picking up the alarm clock. "Hm. Look at this clock. It has a thread on it." And studying his eyes upon Sully he says, "Quite a coincidence isn't it Sully?"

"What are you driving at, Melton?" counters Sully.

"The thread on this clock and the thread of your suit. Exactly the same. How this thread comes to be on this clock I can explain if you can't, Sully. Betty threw this clock at you before you killed her. The clock tore your sleeve there just a little bit. Yet, enough so that a thread caught on it. That's true, isn't it, Sully?"

"Seems to me you're caught, young man," speaks up Reilly.

"You win," softly answers Sully.

"Come on. Hold out your hands while I put these handcuffs on you," commands Reilly.

"I suppose," asks Melton, "you know what happens to a murderer?"

MY FIRST BIRTHDAY PARTY

Frances Polainer—Chicago

Mama said I might have a party
If I would be good every day
'Till my birthday came around in January.
Was I almost a saint? I should say!

You may think that perhaps it was easy
To watch my behaviour so long;
But I did it, ask Ma if I didn't—
I really just feared to do wrong.

For Ma, while she's good to us children,
Remembers each promise she makes;—
(And if she says, NO, why she means it)
She promised me ice-cream and cakes.

Ma let me write invitations,
To the girls that I'd like come there;
And fourteen I sent altogether,
Mama said I choose them with care.

At last came the day of my party.
And all arrived just before three;
They laughed and all seemed to be happy
As each gave a small gift to me.

We played all the games that were funny,
Like pinning the old donkey's tail,
The thimble, and old Jerusalem,
And sang the "Old Pioneer Trail."

Then Ma she did give us ice cream and cake,
With plenty of cold lemonade;
And then we played games in the garden,
And later, croquet in the shade.

But then when Ma called us for supper,
And we saw the big table laid out,—
I'll say we gave three loud cheers for Ma,
In unison one great big shout.

Yes, sandwiches, cake and vanilla,
Strawberry and chocolate ice cream;
And candy, three kinds, in a basket,—
O boy! It was just like a dream!

Then daddy came home—and the children
Soon after sang out their "good-byes"—
As took them home he did in his auto—
Ma smiled at the tears in my eyes.

The Mail Bag

Dear Junior Readers and Friends:

Well, well, and how are all my little Friends out there today? Say, don't I feel happy. I should say I do. In fact, I consider myself the happiest man. And why should I not feel so happy when I see so many boys and girls coming to my Junior Page and becoming my little Friends! And such nice stories and letters! God bless your little souls, my dear Juniors. But remember, we must remain good friends for the future and do not forget your Junior Friend.

And did the mail-man have a job this last month! There were so many letters from my Junior Pagers that it is impossible to publish them all at one time. So if you do not happen to find your letter in this issue just wait till next month. And another thing. What of the Junior Readers out East and West? What say Pennsylvania, Ohio? And you out there in Kansas and Colorado and other points West? Are you going to let the Middle-West Juniors get ahead of you? And even here in Illinois—Joliet, Chicago, Waukegan, LaSalle, etc. Come on! Join the Junior Page!

And dear Junior Friends, do you know to whom the month of March is dedicated? Yes, to St. Joseph. You all know the story of how he protected the Child Jesus and Mary journeyed to Egypt. And how he returned from Egypt. All this time St. Joseph took good care of Jesus and Mary. Therefore, Juniors, pray to St. Joseph but especially during this month and ask him to take care of you, too. Especially ask him to protect you from all the dangers of your soul and body.

This month we also celebrate the great feast of Easter. Now be sure and receive Communion and when you receive Jesus in your hearts ask Him to bless all those who are helping to spread His divine teachings.

Oh yes, and I hope the Easter bunny shall be extra good to you all this year. I sure hope that he does not pass me up.

And say! I almost forgot to mention this very important bit of news. Important, I should say it is. The news is this: Watch for the announcement next month of our Junior Page contest; Oh, I should say! A beautiful prize shall be offered! So be sure and read next month's issue of the Junior Page!

And I cannot leave without saying thanks to the Juniors who sent me a remembrance for Valentine's Day. And they were the following: Lillian Pire, Marie Mladic, Ann Kaiser, Vera Gorenc, Jennie Zorko, Frankie and Bertha Vavpotic. A hearty and big thanks to you!

And so Junior Pagers until next time when I shall again visit with you. I say: Good-bye! May St. Joseph protect you all!

THE JUNIOR FRIEND.

Dear Rev. Father:

I am a little girl 11 years of age, attending the sixth grade at St. Stephen's school. My name is Marie Ovník. When we found out you would like to have correspondents for your corner we were all enthusiastic about it. We will try to contribute to your corner as generously as we will be able to. I suppose that after we get a good start and become well acquainted with the corner we will do better.

The Christmas Holidays are over and now we are again busy with our studies as examination days are approaching nearer and nearer.

Irving the Magician was present at our school auditorium on Sunday night, January tenth. He performed many interesting and amusing tricks.

We all tried to perform some of the tricks, but failed for we didn't possess the Magic tools.

Your friend,

Marie Ovník.

Dear Father:

I am sending you a story about my dog. Here it is: I have a dog that resembles a bear I saw at the zoo. He has straight black hair and mean looking brown eyes. He keeps our yard free from cats. You ought to see one of the cats run. The boys on our block are also afraid of him, for he usually bites everyone that comes around. He never does any harm to me. I like to make him beg for cookies. What swell times we have together, My dog and I!

Edward Ude.

Rev. and Dear Father:

I am in the sixth grade. I like to study Geography, for now we are studying the Eastern Hemisphere, the countries where my father travelled. He tells me many interesting stories about some of the countries. We have much fun in looking for cities on the map. The one that finds the city first gives the next city for the children to find. We keep scores as to how many we have found. Tomorrow we begin our examinations. I hope I'll pass.

Your friend,

Mary Horwath.

Rev. and Dear Father:

I enjoy going to school very much. I like Geography and Spelling the best. In Geography I like to go to the map and find out different rivers, cities, capitals and mountains and tell about the countries we are studying. The Eastern Hemisphere is very interesting to study about. Spelling is my next favorite subject on account of the spell-down. A few times I stood up till the end. Do I feel bad if I happen to take my seat almost at the end of the spell-down. Once in a great while we have riddles and jokes—the day we so hard wait for. We also play games on rainy days when we can't go out for recess. I wish you would come to our room for a spell-down.

Your friend,

Frank Zeleznikar.

Dear Rev. Father:

Sister called our attention to your letter to us to write something for the English Ave Maria. I am presenting a poem I composed entitled, "What I Saw." I am 13 years of age and am in the eighth grade of St. Stephen's School. The poem:

One day as I stood gazing at the sky,
The big ball of sun seemed very high;
The sky was blue, the clouds were white,
And it was gay in all this light.

As I started to gaze in the clear,
The vast acres of fields seemed very near;
The trees were bare, the wheat was yellow,
Tobacco plants all ripe and mellow.

By the time I was set to go home,
I already was finished with this poem;
So I hope you won't faint and almost fall dead,
Because I made this poem of my own head.

Harold Ceryanec.

Dear Rev. Father:

I am nine years old. I am in the fourth grade of the St. Stephen's School. This is the first letter I am sending to the Ave Maria. I like to study in school. The subject that I like the best is arithmetic because we are having long division. Catechism, too, is interesting. Sister tells us stories in Catechism. We study much now because examinations are scheduled for January 19 and will continue for three days. The day after tests we have a free day. I will try hard to get a hundred in all the subjects. I will eagerly await for the following Monday when Sister will tell us the marks we received. I am glad I had a chance to write and will try to do better next time.

Your friend,

Eileen Račič.

Dear Rev. Father:

This is the first letter I am writing to you. I am very interested in your column. It is fun to read the letters which the boys and girls have written. I have read the two letters. They are very interesting. I am in the fourth grade. In school, we learn things about God and study other things. On holy days we do not have lessons. Every Sunday Father gives a sermon in the Church. Next time I will write more. This letter is just to get acquainted with you.

Your friend,

Stephen Salay.

Dear Rev. Father:

I like to go to school. The subjects that I like the best are Religion, Spelling, Arithmetic, and Reading. I always like to study Geography. I think that we learn the most from Geography. Arithmetic is a very useful subject too. I like Religion because it teaches us about

God. Religion is my favorite subject. My mother and sister tease me that I am in the fifth grade for I have the same Sister teaching me as last year and this year we are also in the same room as last year. I like school very much especially in Spring and Autumn.

Your friend,

Bertha Vavpotic.

Reverend and dear Father:

Here is a little poem that I wrote. I think that you will like it. It is about the season we are having now.

The winter winds begin to blow,
And from the gray sky fell the snow;
It covered houses, fields, and every tree,
As far as you or anyone could see.

Ned got his shovel from the shed,
And then a busy boy was Ned;
For paths he made all here and there,
With shovel his in snow so fair.

Then Nell came running with the broom,
And swept the front porch like a room;
She got a pan all filled with wheat,
And gave it to the birds to eat.

One of your friends,

Dorothy Krzicnik.

Dear Rev. Father:

While trying to tell you some interesting news I conceived the idea of introducing my part as a member of the St. Stephen's School Band. My queer little instrument, called the Piccolo, causes amusement for everyone as they just can't figure how to use such a little music produced. It is really very small but has 21 keys. My parents suggested to exchange this instrument for another one, but for me, it is too much my darling that I forsake it.

Yours truly,

Ann Zorko.

Reverend and dear Father:

I am a pupil of St. Stephen's School in the 7th grade. Please accept my little contribution for the Junior's Page. It is a story entitled "The Sunny Side."

Polly Ardre, a country girl was visiting in the city. She had been staying at the Dermott home during her visit. Lenore Dermott, daughter of the wealthy family showed Polly around the city.

Now Lenore belonged to a club who went around helping the poor families. Lenore took Polly to join the club. Lenore frequently attended the meetings. The club at this time was preparing to help a poor family named Shaws. Polly often went to the meetings to help along.

One afternoon Polly persuaded Lenore to come to the meeting. Lenore unwillingly went with Polly. At the club the girls were sewing and engaged in other activities. Polly told Lenore the clothes the girls were mak-

ing were for the Shaw family. The girls urged Lenore to help.

"I want to be ever so much better, and I think you and they might show me how," said Lenore with a tremble in her voice.

"Well, we will show you the sunny side of work; and that is a useful lesson for anyone," said Polly hoping that Lenore would learn how much the poor can teach the rich, and what helpful friends, girls can be on one another.

We should all see the sunny side when we have to do work, especially if it will help others.

Sincerely,

Anne Veselich.

Rev. and Dear Father:

On January 19, we had tests sent to us by Rev. Father Cunningham. A few of us are still recovering from the shock they caused us. I am one of them.

Mr. Racie is teaching us slovene songs, one of which is "Cepec." Once in a while I feel like a "tepec." Our concert was held Feb. 28, 1937.

January 24 we had a play with a funny part in it. A lunatic came on the stage buying a ticket for California with only 7 cents in his pocket. But the fare was \$64.

There are going to be two plays one of which I am in. I sold 6 tickets for the play.

May success be yours in printing the Ave Maria.

Yours sincerely,

Joseph Beribak.

Reverend and dear Father:

I am a pupil of the 7th grade of St. Stephen's School. My name is George Husich. I presume it would arouse an interest among the Junior members if we should assume pen-names. If this is in accordance with you, Junior Friend, I shall consider myself as Jack Arthurs. I shall write poems and stories. The poem below is an example:

THE COMIC FARMER

I know a comic farmer,
His name is Ruben Jay—
He raises flocks of sheep,
And grows a lot of hay.
His wife's name is Anna May—
His sons I do not know;
But I do know they run away.
When it begins to snow.

Jack Arthurs.

Good-bye, Junior Friend, and hoping I will be able to come to see you soon. I am

Respectfully yours,

George Husich.

Reverend and dear Father:

A few days ago we were at our studies preparing for tests. Now we're on the old standard. And this is a load off my chest. We now have quite a cold wave out here in Chicago. This is fine weather for ice-skating.

Talking about weather, isn't it dreadful? About 11 or 12 states are under water, and many cities and towns are now abandoned because of the flood waters. Many of the poor people of Cincinnati are now homeless and hungry. I hope the flood waters do not come to Chicago. May the mercy of God be with them.

Getting back to studies is kind of hard. I hope this letter will find a little corner in the Ave Maria. Signing off!

Sincerely yours,

Johnnie Gradishar.

Dear and Reverend Father:

I am a pupil of St. Stephen's School. I am in the 7th grade. I am also an altar boy. My two best liked subjects are Religion and Arithmetic. I like Religion because we are studying about all the popes. I have attempted to write a rhyme. And here it is:

WINTER

The beautiful stream was flowing,
In the bleak December air;
The snow-flakes were aglowing,
While the trees were all abare;
In the mists of the sky,
Among the tree-tops high,
You can hear the sparrow's call,
As the fleecy snow doth fall.

Very truly yours,

Vernon I. Gyrna.

Rev. and dear Father:

I am writing you a few lines about my test. I did not do so good in my tests. My three best subjects are Religion, Arithmetic, and History. I did not do so good in History, but I did better in Arithmetic. Religion was best of them all. We had five minutes spared to talk. Under one condition: If we made good tests.

That's about all I know for this time.

Yours truly,

Ernest Rangus.

Dear Junior Friend:

I wish to tell you about my pal, Duke. He is a large black and white collie. He is a good watch-dog, but he is afraid in a storm. When a thunderstorm comes up, he goes into the barn and gets in the darkest place he can find.

One day I went to the mail-box. Shortly after I left home a big storm came up. Grandmother said Duke would go over so often and look to see if I were coming and then she saw him start out to meet me. He met me about a quarter of a mile from home. He ran toward me and jumped up at me. I patted him a little and said: "Alright, old boy." He then beat it for home. I reached home before the worst of the storm and Duke was nowhere to be seen. After I came home, I found him in his old hiding place in the barn.

Is he not a real pal, Junior Friend?

Ruth Erzen, 5th grade.

Dear Junior Friend:

We have just finished our examinations and I hope I have high marks. As a pay for the hard work, we had the last few days I see, some geometric forms playing in the air. What better reward could we get but that. All the children were hardly waiting for the snow since it was so slow in coming this year. And now our sleds are ready and 3 days free too, what more could we wish? Let's hope the snow does not melt over night. I bet you would enjoy being with us sometimes, too. Come over, you're welcomed.

Ernest Stefanc.

Dear Junior Friend:

I am a boy ten years of age. I am in the 5th grade. Our teacher's name is Sister Philomene. I like school very much but the best of all I like to play outside with the snow. It is rather fun to chase girls with snow-balls.

Junior Friend, here is a riddle that I made up. Can you guess the answer? What is the longest word in the dictionary? Answer: smiles — because there are miles after the letter "s." I hope you will smile when you read my letter.

Sincerely yours,

William Toplak.

Dear Junior Friend:

I have written a little riddle you might want to hear. It is not so very long. I will write the answer too.

It's cooked and it's fried and it's put on the table to eat. Not a cat or dog will eat it. Can you guess what it is? Answer: A stick that holds a "kranjska klabasa" together on both sides.

Your little friend,

William Kosmach.

Dear Reverend Father:

Here is a little poem that I wrote. I hope you will like it.

Sing a song of snow-flakes,
Secrets in the air;
Valentines are coming,
Hiding everywhere.

Some are red, some rosy,
Some are soft and blue,
Some are swinging swiftly,
On their way to you.

Your friend,

Anna Marley.

WE JUNIORS SPEAK!

- WHY I GO TO HOLY COMMUNION
- THE MAGICIAN
- THE VIOLET
- BILLY AND THE MOON
- ALONE AT HOME
- A DAY SPENT AT THE HOME OF A PLAY MATE
- KINDNESS OF OTHER PEOPLE
- HIKING ALONG

I go to Holy Communion to receive graces in order that I may be a good and obedient little girl, study my lessons more willingly, and be a pleasant companion to all my school-mates. I also need God's grace to keep my soul pure and holy to go to heaven. On the days of examinations I always feel more sure of success when I receive our Lord. It seems to me Jesus says, "Don't be afraid, I'll help you today."

—Jennie Zorko.

Sunday night, January tenth, Irving the Magician, came to our school auditorium to entertain us. He performed many tricks, but the one I liked best was, "The Magic Cake," he baked. I hardly believe I would relish eating it.

First he put flour in a pan, then he cracked an egg, and with the shell threw it into the pan. Then he put a dash of paprika, baking powder, and a bottle of peroxide. He attempted to light a match, but it would not ignite so he threw it into the pan with the rest of the ingredients. At last he lit a match with which he lit a fire. The cake began to bake. A few minutes later he

pulled out two rabbits. On their necks were tied two ribbons with rings on them which he had selected from the audience and used as raisins for the sake.

Some day I will attempt to bake such a cake to see if it will work like the magician's trick.

—Dolores Roth.

A good king and his queen once had to make a journey into a far country. Their one child, a beautiful little girl, was left behind in the care of her uncle who promised to be kindness itself to her. But when the parents were fairly gone he became very cruel and finally drove the little one out alone into the great forest. Violet, for this was her name, wandered about on and on sad, and frightened, and tears poured from her pretty eyes and fell to the ground. Where each tear fell, there a little flower sprang up.

When the parents returned the uncle informed them that the child was dead. In their grief they wandered out into the forest. They soon noticed the strange and beautiful flowers.

They said, "Why, these flowers look just like little

Violet's eyes."

They soon saw that the flowers formed a path, and by following this path-way of flowers they came to a wood-cutter's hut. And here they found the child. They named the little flower after her. That is why we have violets.

A little friend,

Alice Foy.

Billy, a little boy, liked very much to sit at the back door of his home and watch the bright yellow moon. Thursday night, as Billy did not have anything to do, he went to his favorite place as usual to gaze at the moon. To his surprise the man in the moon was smiling at him. At first Billy felt happy, but suddenly, he remembered the words of his friend, "If the moon smiles at you something will happen."

Just at that moment he heard a noise behind the bush. He looked and saw a man. Jumping up, Billy dashed into the house for his toy gun. Running out he shouted, "Put your hands up or I'll shoot!" The man did as he was told. Coming toward the light Billy was surprised to see Uncle Frank, who was returning from town. With shouts of glee he dropped his gun and ran to his uncle.

—Ann Kaiser.

One dark wintry evening several years ago, my sister and I were left alone at home. We felt happy in being "Boss" of the house. We started one thing and another, just having loads of fun. All of a sudden we heard a loud knock coming from the direction of the back door. Bang! Bang! came the sound. We stood and looked at each other for a moment. I felt terribly frightened. How I wished my dad or mother was at home. The thought of a burglar who might at this moment be in our house braced me up to call up Dad who worked in a store downtown. Dad was excited and said he'd be home in less than ten minutes.

The minutes went by very slowly. It seemed to me Dad would never get home. At last he and his clerk came carrying guns. Immediately Dad looked all over the house to see if there were any burglars. Suddenly the noise was heard again. We all stood and listened from what direction it came. It was from the kitchen . . . from behind the stove! Dad was the first to reach the stove . . . cautiously he looked behind . . . then he straightened up and broke into a hearty laugh. It was our pet dog wagging his tail against an empty can!

—Lorraine Erzen.

Valentine's Day! My! what a thrill for the children. Valentines were sent around the room to the children, and to the teachers. No one cared much about their lessons, so they were dismissed for once. The class of children was invited to Marie's house for the party. Boys as well as the girls were going. After school, all the children were buying last minute presents for Marie. No

one knew what to buy for her. Valentines were to be bought of course, but what else? Everyone wondered but no one knew.

In a certain show window, however, there was just the thing for a Valentine Party. Everyone somehow spied it but no one knew that the other had spied it also. And so everyone bought it at different times. And so nobody knew that the other had bought it.

The time for the party arrived. Each presented his present. How they laughed when they saw that the presents were all the same. As for Marie, she did not care, for she could use every one of them. They played many games; lunched a little, played games again, and thanked Marie and her mother, heartily. They then went home. That is how Marion's classmates spent Valentine's Day at Marie's house.

Rose Mutz.

Tom, a poor boy, lived in a valley where the golden wheat was plentiful. It so happened that his parents died when he was too young to take care of himself. The people of the village pitied him and so they supported him.

One day it happened that a rich young man came to this village to start his business career. The man's name was Harold Mason.

Tom went to Harold one afternoon at the post-office. The man, being greatly impressed by the boy's alertness showed himself sympathetic. He wished Tom to conclude his school career and so he, himself, took care of the expenses.

Years passed, Tom grew into a sturdy young man. Until one day found Tom the mayor of that village and he gratefully repaid the kind inhabitants for all the help they gave him toward the support of his promotion.

Millie Terselich.

"... So here's your pack and strap it to your back
For the Girl Scouts are hiking along."

Irresistible days occur at almost any time of the year, when a desire wakes in every girl's heart to go adventuring over the hills, to feel the soft turf underfoot, to smell the fragrant wood fire and to get into friendly touch with nature's enchantments.

In answer to this call a Girl Scout goes tramping away from paved roads and the hum of motors, to meet the joys and mysteries of the out of doors with a gypsy spirit. She knows the rhythmic swing that puts the miles lightly behind her, the glory of the unfolding panorama, and the tantalizing beckoning of the horizon. With her patrol mates she enjoys facing wind and weather and cooking over open fires.

Thus we find Troop 122, on a bright, warm and sunny day starting on their long-planned hike. There they go! Their pack strapped to their backs, sandwiches for snacks and the Girl Scouts go hiking along always merry with a happy song!

Ann Primozych

NAŠ STRIČEK

Dragi Striček:—

To je moj prvi dopis v Ave Maria. Pri nas smo praznovali veliko slovesnost. Naš č. g. kanonik so imeli srebrno sv. mašo. Bilo je zelo lepo. Tudi mi otroci smo naredili svoj del. V dvorani smo jim mali pevci "Črički" zapeli štiri pesmice pod vodstvom g. Ivana Zormanana. Na koncu banketa so g. kanonik izrekli nekaj besed posebej za nas otroke. Potem je prišel Miklavž in nam dal svoje "goodies". O, kako smo bili veseli! Tudi naš prvi učitelj petja, Tone Rozmanov, je prišel na to veliko proslavo. Čeprav je daleč od nas, namreč tam v Jolietu, je priletel kar po zraku kakor ptičica, da ni zamudil. Pozdravljajo Vas vsi "Črički", posebno pa Vaša

Vikica iz Newburga.

Dragi Striček:—

Po večletni brezposelnosti se je mojemu atu posrečilo da je dobil delo v Gary, Ind. Zato smo se preselili iz prijaznega Jolietu v Gary. Tu obiskujem osmi razred hrvatske farne šole. Nekaj časa mi je bilo hudo dolgčas po Jolietu in cerkvi sv. Jožefa. Pa sem tudi tu našla dobre sestre, ki nas lepo uče. Pozdravljam vse v Jolietu in Vas, dragi Striček.

Mary Težak, Gary, Ind.

Dragi Striček:—

Lepo se Vam zahvalim, da ste mi pisali. Na 21. dec. sem hudo zbolela in še sedaj ne smem iti ven. Nisem rada doma, ker želim iti v šolo. Vidite, bilo je vse drugače kot ste Vi mislili. Vi ste mislili da sem o Božiču veliko pela in potice jedla. Kadar bom zdrava, bom zelo rada brala Ave Maria list. In vsem otrokom bom povedala, kadar bom šla nazaj v šolo, da naj Vam pišejo. S spoštovanjem Vas pozdravlja Vaša

Josie Zajc, Cleveland, O.

Dragi Striček:—

Mi otroci v šoli sv. Cirila in Metoda smo imeli res vesele božične praznike. Miklavž in Špitparkel sta prišla v šolo. Mali otroci so se ustrašili. Ko je pa Miklavž dal vsakemu nekaj sladkega, so se pomirili. Na dan sv. Štefana smo pa imeli krasno igro. Veliko ljudi je prišlo. Društva so darovala za sladkarije: Kršč. žene in matere, sv. Ciril in Metod, Dekliška Marijina družba, Kraljica majnika, Slov. ženska Zveza in Sv. Trojstvo. Vsem društvom in č. sestram se vsi lepo zahvalimo.

Anna Gasser, Sheboygan, Wis.

Dragi Striček:—

Jaz sem učenka šole sv. Cirila in Metoda v Sheboyganu. Naša sestra Salezija ima danes god. Pa smo šii otroci zanjo k sv. obhajilu. Naša sestra je zelo dobra za nas otroke. Pa z Bogom, Striček!

Josephine Hren, Sheboygan, Wis.

Dragi Striček:—

It is nice to have an English section in our Magazine. I can read but not write yet in Slovene, but next time I might send you a Slovene letter. I belong to the Girl's Choir of St. Anne which was organized many years ago by Father Bernard. I will write more next time and wish I could get a pen pal who would write me.

Olive Nozak, Maxham, Penna.

Dragi Striček:—

We children were asked to write something for Ave Maria. Now I have some sad news. Rev. Father Paschal, a priest who taught Catechism at St. Ann's Church, died Wednesday morning, Febr. 3, 1937. He was a very nice priest and I hated to see him go. Let us all pray for him. I go to school every day and I feel fine, I hope you feel the same. Good luck to you.

Tička Klučevšek, Johnstown, Pa.

Dragi Striček:—

V naši šoli sv. Vida so imeli otroci igro of the Blue Ghost. Zelo smo se smejali. Rada bi videla, da bi tudi Vi videli igro. Dne 11. febr. bo moj rojstni dan. Povedala sem tudi Mary Klemenčič, da naj Vam piše. Your big Friend

Mary Repar.

Dragi Striček:—

Jaz sem učenka šole sv. Vida. Moja učiteljica je sestra Menete. Mary Repar mi je povedala, da radi berete pisma otrok. Tudi sama sem brala nekaj pisem v listu Ave Maria. (Ali bereš samo otroška pisma, ali tudi druge reči v tem listu? To bi rad vedel Striček.) Jaz imam veliko rjavo mačko, ki je prav debela. Rada je žgance in zelje. Ali tudi Vi radi jeste take reči? (Rad, pa ne skupaj z mačko!) Prijazno Vas pozdravljam.

Alice Klemenčič, Cleveland, O.

Zahvala Pennsylvaniji

P. Bernard.

AKO bi imel dosti časa in prostora v listu, bi napisal celo dolgo povest o svojem izletu v Pittsburgh in okolico. Bilo je res tako lepo in uspešno potovanje, da bi se dalo opisovati na dolgo in široko. Toda to je nemogoče, zato moram na kratko in v naglici na-

pisati vsaj zahvalo vsem, ki so mi šli tako krasno na roko.

Najdalje sem se mudil v Pittsburghu. Zelo sem hvaležen Rev. Kebetu za stanovanje in vso naklonjenost. Pot med naše ljudi mi je pa ves čas kazala naša nova zastopnica Mrs. Mary Čadonič. Njena požrtvovalnost je bila in bo tudi nadalje stoprocentna. O tem sem prepričan. Bog jo živi!

Iz bridgevillske fare so prišli pome v Pittsburgh Ušeničnikovi iz Morgan, Pa. Skoraj ni treba praviti, da je tam doma naša zastopnica Kranjska Micka. Pisati o njeni agilnosti in uspešnem zastopanju našega lista ne morem, ker ni besed, da bi dosti povedale.

Iz Cannonsburga me je prišel iskat Mr. Mike Tomšič. Ž njim sva obrala njegovo naselbino in poleg nje še pol Pennsylvanije. Bila sva na primer v Burgettstownu, kjer sva obiskala dobro Mrs. Pintar in druge naročnike. Med potjo pa vse slovenske hiše v raznih naselbinah, koder sva hodila. Potem sva skočila tudi v Moon Run in obstala pri Mr. Jakobu Drašlerju. Seveda smo vsi trije potem trkali pri raznih Slovencih in sicer zopet z dobrim uspehom.

Nazadnje sva šla pogledat Johna Pelhana na farmo in sva ga vzela sabo v Lowrence, kjer smo tudi nabrali nekaj novih. Končno me je Mike potegnil nazaj v Pittsburgh.

Tam je zopet vpregla Mrs. Čadonič svojo lizo in odpeljala v East Pittsburgh in Brad-dock. Tam sem se sestal z našim zastopnikom Jožetom Lesjakom, njegovo sestro in mnogimi rojaki, od katerih naj omenim Mr. Antona Nemanica in Pavlakovičeve, zlasti Johna, ki sva se že iz Detroita poznala. Vsi so pomagali pri nabiranju naročnikov in obljubili, da bodo še pozneje novih dobili.

Zadnji dan je bil namenjen Ambridgu in Aliquippi. V prvi naselbini sem spoznal našo zastopnico Mrs. Svegel in njeno družino s sestro Nežo vred. Zastopnica nas je vzela okoli ljudi v Ambridgu, sin Pete je pa šel z nami v Aliquippo. Tudi tam smo nekaj novih zapisali.

Tako sem zelo zadovoljen končal svoje obiske med tako prijaznimi in dobrimi rojaki v Pennsylvaniji. Bilo je prav prijetno, čeprav je ravno tiste dni rasla iz pittsburghske okolice po-

vodenj in nosila strah in grozo po dolinah proti zapadu in jugu . . .

Zelo rad bi bil obiskal še vse ostale naselbine v Penna, ali mudilo se mi je proti domu. Zaostalo delo doma mi še sedaj veže roke. Zato naj ta kratek "potopis" zadostuje in še enkrat prisrčna hvala vsem, ki ste naročili naš list. Na drugem mestu boste našli objavljene uspehe tega izleta in brali, koliko novih sem prinesel domov. Kredit za tiste nove pa ne gre meni, temveč v prvi vrsti vsem v teh vrsticah imenovanim, največ pa Mrs. Čadonič.

Še enkrat iskrena hvala in velik Bog plačaj vsem. Rad bi vas vse še kdaj videl in vam prijateljsko stisnil roko. Sprejemajte naš list mesec za mesecem z enako prijaznostjo in srčno dobroto kot ste sprejemali mene!

Bog vas živi vse!

Kotiček

*lemontskih
klerikov*

KRST PRI SAVICI. (Konec.)

Črtomir vpraša Bogomila, kako bi ji mogel povrniti vso ljubezen in skrb, ki jo je zanj prestala, ko je bil na vojski. Do groba bo mislil samo nanjo. Zato naj Bogomila gospoduje nad Črtomirovimi mislimi, nad njegovim dejanjem in nad vero.

Črtomir nadaljuje:

"Bogomila, ničesar ti ne morem odreči. Kar boš želela, bom storil. Toda ne morem razumeti, kako more biti Valjhunov in drugih kristjanov Bog pravi Bog in še zraven Bog ljubezni, ko v njegovem imenu Valjhunov meč toliko hudega stori . . ."

Tu poseže vmes duhovnik in prežene Črtomirov dvom:

"Krščanska vera je res vera miru in ljubezni, ki naj se širita po vsem svetu. Valjhun pa ne dela po božji misli, ampak vse ravna po svoji slepi glavi. Njegova gorečnost je napačna in Bogu ni ljuba."

Črtomir je s pojasnilom zadovoljen in reče:

"Take vere se ne branim. Saj to vem, da maliki niso resnični. Potegoval sem se za malike le zato, ker so jih tudi naši očetje častili. Sedaj je pa vojska podrla oltarje malikov in sem pripravljen sprejeti krst, samo to mi povej, Bogomila, če se bova potem hitro vzela?"

Fra. Rafael.

BOGOMILA NOČE ZEMELJSKE LJUBEZNI.

Bogomila odgovarja:

"Kakor so roži odločeni le kratki dnevi, tako tudi

mleda deklica ne more dolgo uživati zemeljske sreče. Ali je vredno, združiti se za majhen čas, potem se pa vedno bati ločitve? Da bi te mili Bog rešil nesrečne smrti v vojski in te z menoj za vedno združil, v ta namen sem molila. In Bog je uslišal mojo prošnjo, zato ne morem postati tvoja nevesta."

Duhovnik poseže vmes:

"Zdaj veš, Črtomir, da je Bogomila obljubila večno čistost in mora odslej le Bogu služiti. Ničesar nimaš več upati od nje za ta svet. Zato se tudi ti odpovej svetu, pojdi v Oglej in patriarh te bo posvetil v duhovnika, če je to božja volja. Tak boš kot sem jaz, ki sem tudi nekoč preganjal pravo vero, zdaj ji pa služim."

Črtomir odvrne:

"Prav praviš, meni je bila sreča na zemlji vedno sovrážna. Oče in mati sta mi že davno umrla. Nekoč se mi je pikazala sladkost ljubezni, toda kako kratka je bila! Kmalu sem moral proč od Bogomile, junaško sem se boril z Valjhuonom, ali zmaga je bila njegova. Sam sem ostal na svetu in le beg v samoto je moja rešitev. Res bi bilo nespametno, če bi še mislil na zvezo z Bogomilo."

Fra. Clement.

ČRTOMIR SE ODLOČI.

Bogomila skuša dvigniti Črtomirove žalostne misli k višjim rečem.

"Šele v nebesih se bo odkrila čistost in zvestoba moje ljubezni do tebe. Vse življenje bom ostala zvesta Bogu in tebi. Zato pojdi oznanjevat božjo besedo Slovincem, ki je še niso slišali. Gori v nebesih te bom čakala — deviška nevesta."

Zdaj posije sonce izmed oblakov in obda obličje Bogomile s čistim svitom. Črtomir je ves prevzet, komaj skrije solze, komaj verjame, da je na svetu. V tem hipu dozori njegov sklep. V Oglej pojde, poslavljati se začne.

Najprej da dar ribiču in možem, ki so prinesli zaklad. Bogomili naroči, naj razdeli ostalo bogastvo med ubožce, potem ji ponudi roko v slovo.

Bogomila ima pa še eno prošnjo. Preden se ločita, bi rada videla, da se Črtomir da krstiti. Vode je dosti pri slapu Savice in duhovnik je tudi tu.

Črtomir molče privoli. Z mašnikom moli krstne molitve. Bogomila je vsa polna nebeške radosti.

V Akvileji, kamor je šel, se je Črtomir naučil resnic svetega pisma. Postal je mašnik in popolnoma drug človek kakor nekdanji svet Pavel. Do konca svojega življenja je razširjal krščansko vero med Slovinci. Pesnik zaključil:

"Domov je Bogomila šla k očetu,
nič več se nista videla na svetu."

Fra. Ludvik.

BOŽIČNO IGRO SMO IMELI.

Naj vam na kratko predstavim ves položaj! Čas: ura je osem na predvečer sv. Treh Kraljev. Kraj: samostanska obednica. Osebe v igri: sedem klerikov. Gledalci: vsi ostali Lemontčani.

Stvar se začne in Nečak nastopi: "Vesele božične praznike, stric!"

Stric: "E, — ah! Neumnost! Neumnost." (In tako

dalje do konca.)

Toda če je dovoljeno presojati stvar po donečemo ploskanju, ta naša igrlica ni bila tako neumna. Res — bila je nekaj posebnega. Spisal jo je slavni angleški pisatelj Charles Dickens. Naslov ji je: Christmas Carol. Poslovenil jo je Vidmar. Navduševal nas je za igro in nas tudi učil č. p. Leonard Bogolin.

Mislil, da je prišla tisti večer v slovenskem jeziku prvokrat na oder v Ameriki. Šlo je vse dobro, smeha in ploskanja ni bilo ne konca ne kraja. (Posebno, ko je nastopil mesarski mojster, ki ga je igral Fra. Frančišek!) To je pomenilo, da nismo slabo naredili.

Zal, enemu je pa postalo slabo tisti večer. Stokal je in se zvijal v najhujših bolečinah. (Na uho vam povem: to je bil naš profesor za slovenski jezik!) Hoteli smo biti šaljivi kot Pavliha in to se nam je posrečilo. Skušali smo pa tudi Pavlihovo dobro slovenščino govoriti, ampak pri tem smo ustrelili toliko kozlov, da bi jih Pavliha ne mogel toliko . . .

Med odmori je igrala orchestra naših klerikov. Ta se je pa postavila, da je bilo veselje. Izvrstno napreduje. Sploh so bili vsi zadovoljni s prireditvijo in komaj čakajo novih presenečenj. Mogoče jim bomo kmalu ustregli.

Fra. Alojzij.

DROBNE NOVICE IZ KLERIKATA.

Dne 6. februarja je bilo za nas klerike nekaj težkih ur, potem pa toliko več veselja in zadovoljnosti. Imeli smo namreč polletne skušnje iz filozofije. Bogoslovci so svoje skušnje prestali že en dan prej. Mislil, da je bilo vse dobro, čeprav poročila o skušnjah še niso izdana, ko to pišem. Vsi smo se po svojih močeh potrudili in z božjo pomočjo tudi uspeli.

Naši orkestraši dobro napredujejo. Nastopili so že trikrat pred vso samostansko družino, nazadnje na "pustni večer". Vselej so igrali veliko število skladb in vsem poslušalcem je prav dobro ugajalo. Nedavno tega so se nekaj reorganizirali in dobili tudi boljši piano za prav majhno ceno. Stari piano ni hotel ostati "in tune". Sedaj gre vse boljše pri vajah in nastopih.

Radovedni smo, kdaj bo prišla — zima. Namesto snega smo imeli večinoma dež. V januarju smo dobili samo enkrat toliko snega, da je nekoliko pokril zemljo. Vendar je bilo dovolj, da smo se mogli malo kepati. Kadar je zunaj sneg, je težko iti ven in ne lučati snežene kepe drugim za vrat. Tudi drsanja na našem jezercu letos še ni bilo veliko, ravno tako ne na "kotlji", kjer imamo poleti kopelišče. Vendar smo prav zadovoljni s tem, kolikor je bilo. Morebiti bo zima še nadomestila vse, kar je dosedaj zamudila.

Fra. Martin.

ZAHVALA

Pošiljam za sv. mašo in se javno zahvaljujem Frideriku Baragi in sv. Judi Tadeju za uslišano prošnjo, kakor sem obljubila.

Antonija Nemgar.

VALERIJA.

Waal — I. P.

(Konec.)

Cesar je bil ogorčen, da ta človek od nje ga pričakuje, da začne kakor Maksencij s sramotnim ogleduštvom, ki je bilo toliko plemenitih mož in žena spravilo v pregnanstvo, bedo in smrt. Domislil se je, kaj mu je bil Kandid. opisujoč trpljenje Rufinovo in njegove hčere, povedal o Herakliju; kako so se s tem popolnoma skladale njegove lastne besede!

“Ker si o vsem tako natanko poučen,” je rekel Konstantin, in ostro pogledal dvorjana, “mi boš pač vedel vse natanko povedati o usodi mestnega prefekta Rufina, mojega prijatelja iz mladih let, ki ga je bil Maksencij odstavil.”

Heraklij je prebledel, toda zbral se je naglo in rekel:

“Žrtev trinogove grozovitosti! Umrl je od pomanjkanja kot jetnik pri gradbah; njegova hči ga je pokopala na Apijski cesti. Redko kedaj je bil zlahtnejši človek,” si je drznil dostaviti Heraklij, “uničen s podlejšimi sredstvi.”

Konstantin se je ob teh zadnjih besedah komaj še krotil.

Rufina je cesar pristržno pozdravil kot starega tovariša iz bojev; z živim sočutjem je omenil trpljenje, ki sta ga on in njegova hči mogla prestat le v moči krščanske srčnosti, in ga je prosil, naj bi zopet prevzel službo mestnega načelnika.

Koj ko je bila Valerija vstopila, je njena ljubkost iznenadila Konstantina. Ko je cesar hvaleč govoril materi o Kandidu, je dobro opazil žarno veselje, s katerim se je nevede izdajalo deključino srce. Torej se je Konstantin obrnil k mladeniču in je rekel, kažoč na znamenje zmage z labarom na vrhu:

“Zdaj po končani vojni jemljem nazaj iz tvojih rok, hrabri tribun, armadni prapor, ki sem ti ga bil zaupal. Nosil si ga tako častno, da ti hočem še nekaj dražjega poveriti; in to boš tem nežneje čuval, ker ni moja last. Sicer dosedanega lastnika nisem še vprašal za njegovo privoljenje, a to storim v tem trenutku: —

Rufin, za svojega tribuna Kandida snubim tvojo hčer Valerijo.”

Tako nepričakovane cesarjeve besede so napravile nepopisen vtisk, zlasti na oba najbolj prizadeta. Kandid je pokleknil pred cesarja in mu objel noge: bila je zanj presladka sreča! Valerija se je sklonila na prsi zraven stoječi Ireni.

“Moj cesar,” je izpregovoril Rufin, “ti izpolniš, kar sem sam na tihem v srcu upal, in vesel dam tvojemu najbolj plemenitemu vojščaku zaklad, ki mi ga je nebo podarilo.”

“Sladki moj otrok,” je dejala Irena, objemši devico, “tako so mi tedaj nebesa v tebi zopet hčerko podarila.”

Konstantin je bil Kandida dvignil in ga je vedel k Valeriji; Rufin pa je deključino roko položil v ono svojega sina.

“Kaj bi moglo bolje nadomestiti oltar,” je rekel stari škof in je pokazal labarum, “kot tole znamenje blaženega imena? Torej blagoslavljam kot božji duhovnik v imenu Kristove svetosti zvezo, katero si danes obljubljata, in prosim za vaju z nebes milosti in vsega blagega. Bodita srečna v posesti plačila, ki si ga ti, Kandid, privojeval, ti, Valerija, pritrpeš! — Naj bi vajina zveza bila znamenje sloge, ki naj posihmal državo veže s cerkvijo Kristusovo, ker nam je nebo dalo cesarja, ki ne vidi blaginje države v pregonu, ampak v obrambi cerkve, in ki z očetovsko roko skuša zaceliti rane, ki jej jih je zadala žalostna zaslepljenost in nezasluženo sovraštvo.”

Še tisto jutro je papež zaposedel lateransko palačo in je odločil baziliko tiste hiše, veliko na dveh redih stebrov slonečo dvorano, za katedralo rimskega škofa. Do tedaj je bila katedrala papežev cerkev sv. Pudencijane, hčere senatorja Pudenta, v čegar hiši je apostol Peter navadno zbiral prve vernike; posihmal je imela biti lateranska bazilika “mati in glava vseh cerkev v mestu in po širnem svetu.”

Razglas, ki je kristjanom vrnil njih svetišča, so verniki pozdravili z nepopisno hvaležnostjo do cesarja, in pristojni duhovniki so se podvzicali zopet vzeti v posest svoje cerkve. Kajpada so tiste našli večinoma strahovito opustošene in oskrunjene. Starodavna cerkev sv. Klementa je bila izpremenjena v Mitrovo svetišče, ona v hiši Lucine pa porabljena celo za menažerijo; druge cerkve so tudi služile za

skladišča, in od nekdanje notranje oprave je ostalo le nekaj malovrednih razbitkov. Toda z veselo požrtvovalnostjo in vnemo, ki morda v zgodovini cerkve nikdar ni bila večja, so kristjani dali vse, kar so imeli, da bi namestu razbitih reči lepše napravili, in vsak dan, ko je bila zopet v kaki cerkvi prva služba božja, je bil za vse praznik svete radosti. Še sto let pozneje zveni iz pesmi, v katerih pesnik Prudencij slika tiste dni, ono glasno veselje, s kakršnim je rimska cerkev tačas praznovala svojo osvoboditev. Radost je pa bila še večja, ker so mnogi pagani vsled očitno čudežne Konštantinove zmage prepričani o resničnosti krščanstva, zapuščali stare bogove in prosili škofa Milcijada za vsprejem v cerkev. Med prvimi sta bila tribun Artemij in senator Anicij Paulin s svojimi otroci.

Dan potem ko sta se bila Kandid in Valerija zaročila, je bilo videti družbo, ki je šla — sladko radost in blaženo srečo v očeh — skozi Apijska vrata iz mesta: mlada zaročenca sta skupaj s starši romala h grobovom Sofronije in Kandidovih sestra, da jih ozaljšajo s cvetlicami in venci.

Niso pa bili edini, ki so šli h katakombam; že izza rana so v manjših in večjih gruclah hoteli verniki, vsi praznično oblečeni, po Apijski cesti k istemu cilju. Cerkev je namreč obhajala tisti dan, 30. oktobra, praznik papeza in mučenca Poncijana; in ako so celo v letih preganjanj slavili njegov vsakoletni god s sveto mašno daritvijo v papeški grobnici v Kallistovih katakombah, naj bi pa danes glasno veselje zmagujoče cerkve blaženo odmevalo na grobovih svetih mučencev. Grobarji so bili že ponoči zopet odprli vhod, ki je bil več let zasut, in otrebili stopniče, vodeče dol v grobnico. Pot od Apijske ceste do vhoda je bila potresena s cvetlicami in svežim zelenjem, vrata ozaljšana s pletivom iz listja in s preprogami, kapela sama pa okrašena s cvetnimi kitami in mnogimi svetilkami.

Mala nevihta je bila zjutraj z mimo bežečimi plohami prah na cesti oborila in vso naravo osvežila; skozi čudno nakopičene oblake so zdaj tu pa tam prodirali sončni žarki in so obrobjali njih kraje z ognjenim bleskom; kakor je italijansko nebo lepo, kadar je čisto in plavo, je pa tudi čudovito mikavno, kadar se prepreže z ljubkim nakitom svetlih oblakov.

Koliko je imelo Valerijino in Rufinovo srce povedati na grobu matere in žene, zdaj v nebesih povečane; kako je Ireno in njenega sina gnalo na kraj, kjer sta počivali obe devici, ki ste bili z mučeništvom izvojevali veliko zmagol!

Prejšnje dni je bila Valerija tolikrat šla po Apijski cesti, srce polno trpljenja, boli in strahu, — ko je mater pokopavala, ko je za očeta grob pripravljala, ko se je hotela od Irene zadnjič posloviti. Rufin se je danes kot kristjan vračal na ženin grob; njena in hčerina molitev sta ga bili po potu težkega trpljenja privedli do resnice. Ireno so bili po tej cesti vlekli v cirkus, da bi tam umrla, ne da bi mogla objeti preljubega sina, ki je bil po dolgi ločitvi tako blizu! V kakšnih srčnih mukah je bil Kandid drvil mimo spomenikov na Apiji, kako je z gorečo iskrenostjo klical k nebu, da ne bi prišel prepozno!

Na vse to je mislila četvorica; in v Valerijinem in Ireninem očesu se je zopet in zopet posvetila solza; potem pa je zopet spreletel smehlaj srečne blaženosti njiju obraza kakor sonce posije po nevihti. Nikdar se jim ni ljubše smejala zelen dreves in barva cvetlic; vile na pobočjih Albanskih gora so jih pozdravljale z daleč kakor razigrani otroci; v čistem krepilnem zraku toplega jesenskega dne so brnele in frčale čebele, hrošči in mušice, in ogledavši se proti Rimu — kako divno! — so videli prekrasno mavrico, ki je nad vsem tem mirom in veseljem prožila svojo svetlo pestro bliščobo.

Po pol uri vožnje so prišli k cemeteriju (Grobišče) sv. Kalista, in ob Valerijinem vodstvu je šla družba, noseča baklje in cvetne vence, navzdol v sveto mesto mrtvih.

Ko so po kratki hoji stopili v cubiculum. (Izba) v katerem je Sofronija počivala, — poleg dvojni napis, ki ga ji je bil Rufin posvetil, ob strani pa prazni grob, ki ga je bila njegova hči njemu pripravila, — tedaj sta bila oba močno ginjena, in zlasti Valerija je jela glasno plakati. A bol je bila vendar mila, utešena s sveto tolažbo. Pač je obema v srce silila želja: O, da bi ti še živela in bila deležna najine sreče! Toda čutila sta tudi, kako jima je rajnica ta hip v duhu blizu. In šele zdaj je Rufin ume! celo vsebino svojega napisa: "Sofronia dulcis, semper vives Deo; (Sladka Sofronija, večno boš živela pri Bogu.) Sofronia vives (Sofro-

nija, živela boš.) — pri Bogu boš živela." Moč-
če je vstrgal z orodjem, ki so ga bili grobarji
tam pustili, v apneni omet še tretji napis:

Sophronia, vivas felix cum tuis!

Sofronija, živi blažena pri svojcih!

Zdaj kot kristjan, je bil Rufin prešinjen
od tolažilne resnice: smrt ni naredila nobene-
ga prepada med umrlo in ostalimi; le tenka
zavesa loči njo od drugih. Kakor Sofronija
večno blažena živi pri Bogu, tako biva pri svoj-
cih s svojo povzrojeno ljubeznijo; kakor je v
minulih dneh trpljenja za moža in hčer molila
ob prestolu božjega usmiljenja, tako danes z
nebes dol čuti ž njima tiho, obilno srečo, ki ji-
ma polni srce.

Ko sta bili Valerija in Irena grob matere
in prijateljice ozaljšali z venci, se je družba po-
dala, naprej na kraj, kjer počivata deklici.

Bil je preprost grob, v katerem sta devi-
ški mučenki mirno počivali ena pri drugi; ka-
men je bil brez napisa. Toda Irena je bila
dala na grob svojih hčera naslikati tri babilon-
ske mladeniče v ognju. In zdaj, ko so bili u-
gasnili plameni preganjanja, se ni mogla ustav-
ljati, da ne bi zapela one zmagovalne in hval-
ne pesmi starozakonskih bojevnikov božjih!

Mati in brat sta obesila nad grobom dva
cvetna venca; Kandid pa je načrtal v marmor
zmagovito znamenje imena Kristovega, za ka-
tero sta bili sestri umrli, v čegar miru zdaj po-
čivata, v čegar nebeški slavi se večno veselita
s svojim očetom. Očetovo truplo je pa še za-
grebeno v jami v pesku na Latinski cesti in ča-
ka, da ga sin dvigne in zgradi za njegovo po-
čivališče grobnico kot središče nove katakom-
be, ki je imela za vse čase nositi ime sv. Ka-
stula.

Več kot dve uri so se mudili v katakom-
bah. Valerija je ves čas večje in z veliko vne-
mo razlagala globoko pomenljiva krščanska
znamenja in slike po grobovih in stenah; na-
posled je družba zopet prišla do stopnic, vode-
čih iz cimiterija. Skoz otrebljeni vhod je
kakor v pozdrav prodirala svetloba dneva, in
gredoč za njenim vabilom, je šla družba iz ka-
takomb zopet na vrh. Ko se je Rufin težko
sopeč dvigal po strmih stopnicah, oprt na Vale-
rijino ramo, je izpregovoril s pogledom naj-
iskrenejše hvaležnosti: "Če na strmem potu iz
tame zmotnjav ljubezen potniku roko poda, te-
daj z božjo milostjo vendar končno pride na

srečno dnevno svetlobo."

Ko je družba iz vrta, v katerem je bil ce-
meterij, stopila ven na Apijsko cesto, je tam se-
del, kakor je še danes često videti, kmečki de-
ček, nudeč upehanim jesenskega sadja. V nje-
govem košu je bilo poleg jabolk, hrušek in
drugega sadja tudi grozdje, lepo rdeče grozdje,
in dvignivši grozd ga je deček z vablјivim
smehljajem ponujal Valeriji.

"Zunanost je rdeča," je močno ginjen od-
govoril Rufin, ponavljajoč besede svoje žene,
"toda vsebina je čista in svetla, in okoli trdih
jagodovih jederc se nabira sladki sok, — taka
je tudi s trpljenjem."

Na potu v mesto je družba srečala odde-
lek vojakov, ki so peljali v svoji sredi uklenje-
nega jetnika. Kako se je zavzel Kandid, ko
je v njem spoznal duhovnika solnea, Gordija-
na! Tisti čas je tudi jetnik dvignil glavo, in
peklenska togota mu je spačila obraz ob po-
gledu na tribuna. Ta sovražni človek, ki je
nosil prapor krščanskega imena, čaščen in sijoč
od sreče, — on pa na smrt obsojen, potujoč na
pust, skalnat otok, kamor ga je bil cesar po-
milostil v dosmrtno preganstvo!

Osem dni pozneje sta klečala v lateranski
baziliki pred tistim oltarjem, na katerem je bil
nekoč prvak apostolov vršil svete skrivnosti,
Kandid in Valerija, spremljana od staršev, da
pred Bogom in vso cerkvijo skleneta sveto zve-
zo. Konstantin je skrbel za opravo neveste
in je storil s cesarsko darežljivostjo. Dražja
pa v očeh Valerije, kot vse bogastvo biserov in
draguljev in kot ves nakit zapestnic in uhanov,
je bila srčasta bulla s krvjo mučenca Kastula,
viseča na njenih prsih. Irena je bila naprav-
ljeni nevesti sveto relikvijo obesila okrog vratu
kot poslednji in najdražji nakit.

Od vseh strani eo prihajali svatbeni daro-
vi; celo uboga Rustika ni hotela izostati s svo-
jim darom. Rufin je bil vrnivši se v svojo pa-
lačo, njej in njenemu možu ponudil sijajno pla-
čilo, a oba sta vse odklonila. Zdaj pa sta pri-
šla in prinesla svoj dar — reven, a vendar
morda med vsemi darovi najpomenljivejši:
preprosta steklena posodica, na njenem dnu
vrezana oba poročenca pred oltarjem, nad
njima venec zmage, krog in krog pa napis:

Vivatis in Deo!

Živita v Bogu!

Križem Kraljestva Križa.

P. Hugo.

ČE brezverec gleda smrti v oči. — Da, če brezverec gleda smrti v oči se mu široka usta proti veri precej zožijo, navadno pa še umolknejo. Te dni smo brali o nekem takem "junaku". V vlogi "ogelnega pridigarja" je silovito udrihal po katoliški cerkvi. Med njegovimi poslušavci je bil pa nekdo, ki so mu šli ti divjaški izbruhi proti veri in Cerkvi na živce. Potegnil je revolver in s kroglo gobezdaču zaprl usta. Ne rečem, da je bil to pravi protidokaz. A za to zaenkrat ne gre. Zanimivo je, kaj je sledilo. Dotični gromovnik proti veri in Cerkvi je smrtno zadet drhteče zavzdihnil: "Za božjo voljo vas prosim, pokličite kakega katoliškega duhovnika, da morem še sv. spoved opraviti!" Je bil gotovo kak odpadnik. Kajne Mr. Molek, tudi to je nekaka — pasja logika. No, pa vam iz srca želim, da bi se po tej logiki na koncu vseh koncev tudi vi ravnali.

NIČ novega pod soncem. — Zgodovina Cankarjevega spomenika v jugoslovanskem "Kulturnem vrtu" v Clevelandu malo spominja na zgodovino narodnega spomenika George Washingtona v ameriški prestolici. Za tega je tudi Vatikan pod papežem Pijem XI. nekaj prispeval. Iz rimskega Concordia templja je poslal zgodovinski marmorni blok z napisom: Rim in Amerika! Ta blok naj bi bil kot dar papeža-kralja vzidan v Washingtonov spomenik. A ta dar raznim takratnim ameriškim bigotom ni bil prav nič dobrodošel. Pod vodstvom takratne ameriške protikatoliške organizacije APA. (American Protective Association) je bila vpriporjena razsežna in strastna propaganda proti vzidanju tega bloka, češ, da Amerika z rimskim papežem noče imeti nikakega opravka in ne sprejme od njega nobenega daru. Mučno borbo je končno rešila bigotska našuntana drhal. Neko noč je blok ukradla in ga vrgla v reko Potomac. Ker je ideja spomenika radi meščanske vojske itak začasno zaspala, je bilo tudi to vprašanje rešeno. Tatovi Cankarjevega spo-

menika imajo tedaj samo naš narodni, ne pa mednarodni rekord.

SAN Francisco sv. Frančišku. — Že dolgo se je govorilo, da se bo San Francisco svojemu patronu sv. Frančišku oddolžil z orjaškim spomenikom. Menda je zdaj ta zadeva dozorela za izvršitev. Umetnostna komisija San Francisca ima načrt že pred seboj. Po njem bo kip sv. Frančiška okrog 180 čevljev visok. Ves bo iz jekla. Stal bo na gospodujoči višini nad mestom in bo od vseh strani viden. Kdo ve, kaj bo še vse videl in kaka bo njegova usoda. Tisto privlačnost bo težko imel, kot njegova posestrima ob vzhodnih vratih Amerike — boginja svobode. Je pač preveč in preveč krščanski za Ameriko. Morda ga čaka ista usoda kot orjaški kip presv. Srca v Španiji, ki je postal rdečim prevratnikom za tarčo. Bodi kakor že, eno je gotovo: če si boginja prostosti ob Atlantiku in sv. Frančišek ob Pacifiku ne bota segla v roke in sklenila pogodbe, da bota čuvala ameriško naravno, po krščanstvu cepljeno in oplemljeno svobodo, bo bodočnost Amerike temna.

PO križevi poti do resnice. — Kako križeva je za mnoge pot do resnice, ki smo jo mi takorekoč podedovali, nam priča Dr. Zacharis, profesor na katoliškem vseučilišču v Pekingu. V honkonški reviji "The Rock" nam je to svojo križevo pot do resnice opisal. Le njene glavne postaje hočemo omeniti. Iskatelj je bil rojen v Nemčiji, od protestantovskih staršev in je bil v tej veri tudi vzgojen. Nadarjen kot je, je kmalu spoznal, da luteranizem ne samo z bogoslovnega, ampak tudi z modroslovnega stališča sloni na pesku. Zato mu je obrnil hrbet. Postal je ateist. Pa ne za dolgo. Ko se je bolj poglobil v vprašanje svetovnega nazora, je prišel do zaključka, da je ateizem absurdnost, nesmisel. Sledeča postaja je bila verski indiferentizem. Obupal je, da bi se mogel kdaj povspeti do čiste verske resnice. A je preveč koprnel po njej, da bi mogel pri tem ostati. Zapustil je Nemčijo in odšel v Anglijo. Postal je angleški državljani. Začel je proučevati anglikanizem in se nagibati k njemu. Pa ga je prej potegnilo v Indijo. Upal je, da bo tam našel, kar je iskal. Postal je občudevavec

slovitega Gandhija. Oklenil se je indijske verske družbe "Služabnikov Indije" in postal cel Indijec. Toda njegov kritičen duh ni našel utehe. Vrnil se je na Angleško in se tesneje oklenil anglikanizma. Stopil je v tesne stike z anglikanskimi benediktinci v Caldey, ki so kmalu za tem v celoti prestopili v katoliško cerkev. Tudi njega so potegnili s seboj. Dasi dejansko še ni prestopil v katoliško cerkev, se je vendar čutil katoličana. Zdaj je šele začel temeljito proučevati katoliški nauk. Ko je mnogo študiral sv. Tomaža Akv., se je otrešal zadnjih ostankov materializma, kot piše, a s prestopom je le še odlašal. Še enkrat ga je potegnilo v Indijo, kjer je postal apostol anglikanizma. Tam je spoznal, da je anglikanizem angleška narodna vera, v kateri imajo prvo besedo politiki, ne duhovniki. Nekaj časa je bil z znanim Lord Halifaxom mnenja, da sta anglikanizem in rimski katolicizem le dva ločena dela prave cerkve Kristusove, ki ju je treba spraviti. Globlje proučevanje ga je šele dovedlo do spoznanja, da je prava Kristusova cerkev le ena — katoliška. Te se je l. 1926 v jezuitski kapeli Kurseong, Bengalija oklenil in ji ostal zvest. Nam je bila ta križeva pot do resnice prihranjena. Ali smo Bogu hvaležni za to?

Z **NAMENJE ČASA.** — Pred božičem, ko so starši že stikali glave, s čim bi svoje male razveselili, kaj naj bi jim položili pod božično drevesce, je neki mažarski župan svojim svetovalcem stavil doslej pač še nezaslišan predlog. Dejal je, naj bodo vsaj oni tako pametni, da jih bodo s čim koristnim razveselili. To je še vse prav. A najbolj času primerno bi po njegovem mnenju bilo, če bi "Kristkindl" vsake-mu prinesel — plinsko masko. Kakor praktična utegne v doglednem času za vsakega biti plinska maska, je za božični dar kot: V boj, v boj... med: Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji!

B **O le res!** — Masno klanje duhovnikov, redovnikov in redovnic v Španiji je dognano dejstvo, ki ga ni moč utajiti. Glede števila mučeniških žrtev pa so šla poročila precej narazen. Najvišje število, ki so ga navajali, je bilo 15.000. Po pravici povemo, da se nam je zdelo previsoko. A bo le res! Ko so franco-

ski komunisti na vsak način hoteli izposlovati od vlade, da nudi odprto in izdatno pomoč rdečim, so tamkajšnji proti-komunisti zbrali ogromen obtežilen material, da komunistični predlog v parlamentu porazijo. Z natančnimi življenjskimi podatki o mučeniških žrtvah, o kraju, dnevu in načinu mučenja, deloma tudi s fotografičnimi posnetki, so dokazali, da število mučencev res dosega 15.000. Pod vtisom tega grozotnega materiala je parlament s 350 proti 171 glasovi porazil komunistično predlogo za odkrito pomoč rdečim.

N **APOLEON in vera.** — Ko je bil Napoleon na višku svoje moči in slave, je tudi Cerkev zaslužnil svojemu imperializmu. Prav kot danes Mussolini, ki hoče Napoleona posnemati. A toliko državniške modrosti je imel — saj jo ima tudi Mussolini, — da je v veri gledal prvovrstno tvorno silo narodne sreče, miru in napredka. In s to silo je vedno tudi računal. Nov dokaz za to nam je sledeča poteza, ki jo je zgodovina pred kratkim odkrila: Ko je bil Napoleon še na tronu, mu je bil nekoč predložen v odobrenje disciplinarni red v kadetnici. Ena točka se je glasila, da morajo biti kadeti vsako nedeljo pri sv. maši. To točko je Napoleon popravil in zapisal: Kadeti morajo biti vsak dan pri sv. maši. Sam takrat še ni bil tako veren, da bi bil vsak dan pri sv. maši. Najbrž tudi vsako nedeljo ne. Pozneje, ko je na otoku sv. Helene premišljeval minljivost svetne slave, je pa tudi sam hotel vsak dan prisostvovati sv. maši. Nekega dne je ukazal generalu Montholonu, naj za naslednje jutro vse pripravi za sv. mašo. General je nekoliko osupnil, ko je to slišal. Napoleon mu pa pravi: "Ko sem še na tronu sedel obdan od brezvernega ljudstva, je ta verska brezbržnost tudi name vplivala. A ne vem, zakaj bi zdaj vsoje prepričanje skrival. Potrebujem vsakdanje sv. maše in ji hočem prisostvovati. Nikogar ne silim, naj me posnema. A kdor hoče biti moj odkrit prijatelj, naj mi sledi!"

ZAHVALE.

Javno se zahvalim Materi božji za očividno pomoč v bolezni moje vnukinje. Marija nam je vedno v pomoč, če se v svojih stiskah z globoko vero v srcu k njej zatečemo.

Antonija Oratch.

Zahvaljujem se božjemu služabniku Frideriku Baragi za uslišanje moje prošnje v brezposelnosti in nevarni bolezni. V obojnem služaju sem bila hitro uslišana.

Marija Horvat.

Želim se javno zahvaliti za uslišano molitev v času, ko je bil naš sin resno bolan. Prilagam dar za podporo lista.

Jerica Tomsic.

Zahvaljujem se škofu Baragi za uslišano prošnjo v moji bolezni. Prilagam za svete maše in dar za Baragovo semenišče v Ljubljani.

Barbara Morgil.

Imela sem hude bolečine, da sem se zvijala od trpljenja. Prišlo mi je na misel, da bi prosila božjega služabnika Barago za pomoč. To sem takoj storila in sem hitro ozdravela.

Katarina Kastelic.

Javno se zahvaljujem Materi božji in sveti Ani, da sta mi izprosili ljubo zdravje. Obljubila sem javno zahvalo in dar, ki ga s tem pošiljam.

Jera Ronchevich.

Tudi jaz se želim javno zahvaliti za neštete dobrote, ki sem jih v zadnjih letih prejela od Boga na priprošnjo Matere božje. Jaz in moja družina smo prestali mnogo bolezni in preganjanja od ljudi, o katerih bi mogli kaj takega najmanj pričakovati. Toda nikoli nismo pozabili, priporočati se Materi božji za pomoč. Res se je vse končno izteklo v našo korist. Hvala Bogu in Mariji!

Magda Ambrožič.

DAROVIL.

ZA MARIJO POMAGAJ IN LIST: John Hocevar \$1; John Radez 50c; John Fraus 50c; Mrs. Osterman 50c; Mrs. Blaess 25c; Mary Vidmar \$2; Agnes Viskovic 50c; Mrs. Brisar \$2; Mary Swan \$1, Katar. Lasich \$1; Mrs. Hrovat \$1; Mrs. Zajner 50c; J. R. \$2; Anna Golob

\$1; Mrs. Svete \$1; Mrs. Teahen \$5 Frances GoGrnik 50c; Mrs. Lusin 25c; Mrs. Gregorka \$1; Ivana Ferjancic 50c; Stefan Jenko \$3, Mrs. Cvetic \$1; John Pelhan \$1; Mrs. Tomsic \$1; Mr. Rajner \$1; Rose Krall 50c; Amelia \$1.50; Neimen. \$3; Anton Nemanic 50c; Mary Toplisek \$2; Mary Janezic \$5.

LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ: Po \$1: Jennie Meden; Elsie Svensen; J. R.; Mary Pangre; Agnes Zugel. — Po 50c: Mrs. Bozic; Victoria PePternel, Filipa Zagar; Jos. Gruden; Frank Gnidica; N. Matkovic; Ivan Rezek; Helen Ausserer; Nick. Hofman; Mary Swan; Julia Markovitz; Ana Lebrich; John Pelhan; Mrs. Kucic; Mrs. Mravinc; Mrs. Panian. — Mary Tomsic 25c; John Zupancic \$5; Mrs. Bojc \$4; John Potokar \$2.

KRUH SV. ANTONA: Mary Svete \$1; Mrs. Zajner 50c; Mrs. Rogel \$3; Neimen. \$1; John Pelhan 50c.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA: Po \$10: Anna Vida; Peter Guna; Katar. Lasich; Anton Leben; Karl Bezocnik; Frank Pristavec; Rozalija Pavlich; Mat Skubic; Mary Skubic; Anton Zeleznikar; Joseph Mausar, Michael Ballash. — Po \$5: Mary Slobodnik, Joseph Shiltz; Cecilia Janezic. — Po 50c: Joe Radez; Katar. Radez; John Radez; Marg. Osterman; Jos. Osterman; Marg. Savigel. — Po \$1: Mary Pangre.

BARAGOVO SEMENIŠČE: Anna Coff \$3; Mrs. Bojc \$1; Mrs. Morgil \$3.

KITAJSKI MISIJONI: Angela Mlakar \$1; Mary Dracar \$2; Frances Levstik \$2; Mary Danic \$3; Anton Tomsic \$1.

SVETE MAŠE: Po eno: Mrs. Radez; Ivana Hocevar; Mrs. Blaess; Mary Doltz; Ana Vida; Marco Bluth; Mrs. Snezic; Mary Savigel; Mary Mihelcis; Elsie Svensen; Agnes Rom; Mrs. Pristow; Mrs. Kanus; Bl. Terstenjak; Rose Kordes; Frances Brodnik; Mary Tomazic; John Hocevar; Katar. Sprajcar; Michael Widina; John Pelhan; Mike Tomsic; Amelia Krultz; Mrs. Brisar. — Po dve: John Mesec; Mary Barle; Anton Matkovic; Louise Radell; Ivan Rezek; John Hren; Mrs. Rogel; Ana Petrasic; Kristina Kastelic; Mary Usnick; Mrs. Kucic; Jacob Drasler; Frances Midafer; Alojzija Kocjan; John Hrovat; Mrs. Morgil. — Po tri: Mrs. Bojc. — Po štiri: Helena Ausserer. — Po pet: Joe Snyder; Ivana Ferjancic; Neimen. — Po šest: Jos Vidmar; Mary Sivic. — Po sedem: Agnes Russ. — Po deset: Mrs. Deblock.

JOSEPH PERKO

2101 West Cermak Rd., Chicago, Ill.

—SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI—

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P Bernard

BRIDGEVILLE, PA. — Piše Anton Zgonc. — Prosim, če bi bilo nekoliko prostora v listu za eno pesem, ki se poje po sv. obhajilu. Jaz jo znam že nad 60 let, pa je ne najdem v mašnih bukvicah. Zdi se mi zelo koristna in jaz jo vselej po sv. obhajilu v duhu pojem. Pa tudi drugače mi pride večkrat na misel, na primer, če se kaj jezim. Kar te besede v mislih ponavljam, pa sem precej boljši. Svetujem jo vsem, ki imate skrbi in žalosti in slabo voljo. Je jako dobro zdravilo, to uči moja skušnja.

Duša moja, poj veselje,
spolnjene so tvoje želje.
Jezus, Bog, Zveličar moj
se je sklenil sam s teboj.

V mojem srcu zdaj prebiva,
mir, sladkost po njem razliva.
Kakor res ubog sem sam,
v njem življenje vse imam.

Kadar pride čas ločenja,
konec potnega življenja,
Jezus, tvoje naj Telo —
za popotnico mi bo!

CLEVELAND, OHIO. — Piše brat Antonin. — Priporočite v pobožno molitev dve dobri rajni ženi in zvesti naročnici našega lista, ki sta nedavno tega umrli v tem mestu. Ena je Mrs. Mary Miklavčič, ki je bila zelo delavna za katoliško stvar in ena najbolj odličnih žen v župniji sv. Lovrenca. Druga je pa Mrs. Frances Bersich iz iste župnije. Obema daj Bog večni mir!

EVELETH, MINN. — Piše Antonija Nemgar. — Za nove naročnike še nisem mogla nič narediti. Pa ni moja krivda, ampak kurja očesa mi nagajajo. Če bi bilo poleti, bi kar v copatah šla od hiše do hiše. Morebiti bi se ljudem smilila in bi se že zato naročili na list. Ampak to Vam rečem, da Eveleth ne bo zadnji. Tega nečem, da bi se tako pisalo. Če bo tudi treba iti po vseh štirih, bo naša nasebina svoj delež doprinesla v tej kampanji. Zdaj imamo

snega toliko, da ne vemo kam z njim. Mrs. Anzele iz Chicage je povedala, da tam nimajo nič snega. Mi bi ga radi nekaj doli poslali. Mrs. Anzele stanuje pri svoji sestri Mrs. Zakrajšek, ker tam leži njena mati hudo bolna. Priporočam jo v molitev. Naši naročniki Barbari Strahan je pa umrl sin John komaj 22 let star. Tudi tega priporočam v molitev. Pozdrav vsem!

BRIDGEPORT, CONN. — Piše Rev. Golob. — Tu je umrl zastopnik lista Ave Maria Mr. Jurij Ferenčak. Naj bo vsem naročnikom v pobožno molitev priporočen. (Bog mu bodi plačnik za ves trud v prid našega lista!)

KANSAS CITY, KANSAS. — Piše Katarina Majerle. — Sporočam o smrti naročnice Mrs. Marije Handler. Umrli je previdena s sv. zakramenti v starosti 57 let. Bila je veliko let redna predplačnica tega lista in je tudi veliko storila za njegovo širjenje med drugimi. Zelo jo bodo pogrešali njeni sinovi in hčere. Bila je odlična katoliška žena in posebno vneta za dobro časopisje. Molimo za njeno dušo!

BARBERTON, OHIO. — Piše Mary Znidarsič. — Naročam sv. mašo za dan 17. febr. v zahvalo Materi božji za srečno naše 25letno zakonsko življenje. Hvala za tako lepo branje v našem listu. Komaj čakamo na konec meseca, da nas Ave Maria spet razveseli s svojim prihodom. Ta list je res vse hvale vreden. (Čestitamo na jubileju!)

WILLARD, WIS. — Piše Frances Lesar. — Želim priporočiti v molitev Angelo Zupančič, ki je umrla na Ely kot dosmrtna naročnica lista Ave Maria. Bila je rojena v Zlebiču pri Ribnici. Njeno deklinško ime je bilo Levstik.

PORT WASHINGTON, WIS. — Piše Krescencija Krivitz. — Spet se nekoliko oglašam. Povedala bom, kako sem prodajala letošnje Koledarje. Dobila sem jih 20 in vse sem prodala. Hodila sem okoli, dokler niso vsi šli. In moram reči, da ni bilo preveč težko, saj sta bili samo dve hiši, ki nista hoteli kupiti. Hvala vsem, ki

so radi kupili to lepo knjigo. Tudi jaz se strinjam z besedami, ki jih je napisala Mrs. Bogolin iz Sheboygana, da moramo biti dobrega duha in se v prvi vrsti zbirati pod evharistično zastavo. Tam se najbolj naučimo, kako je treba biti vsi za enega in eden za vse. Tako bomo pripomogli, da bo vladala med nami zadovolj-različne komunistične prekucije. Jaz pravim, bodimo ponosni na svojo katoliško vero, sovranost in ne bo današnji svet tako dostopen za žimo hudo, delajmo dobro in pošteno ter pobožno živimo.

LEMONT, ILL. — Glas iz zapečka. — Port Washington in Mrs. Krivitz sta lahko vsem našim naselbinam in vsem zastopnikom za zgled. Tako majhna naselbina, pa je razpečala 20 Koledarjev kakor bi mignil. Če bi povsod tako šli naši Koledarji, bi jih morali tiskati vsaj 25.000. Čast, komur čast!

LA SALLE, ILL. — Pošiljam za sv. maše po mojem rajnem možu Josephu Štukel. Umrl je nepričakovano od srčne kapi zadet 31. januarja. Vseeno vem, da je imel srečno zadnjo uro, ker je vestno spolnjeval svoje dolžnosti do Boga. Priporočam ga vsem v molitev. Ljubi Bog naj pa vsakemu izmed nas nakloni srečno zadnjo uro, kadar bo njegova sveta volja.

FOREST CITY, PENNA. — Piše Mary Šivic. — V zadnji številki Ave Maria sem brala podpirane predloge, naj bi Notranjska Micka poslala tisto povest iz Braziliije. Milo se mi je storilo, zakaj Notranjske Micke ni več med živimi. Posebno boste razumeli moje ginjenje, če Vam povem, da je bila tista Micka moja — mati... Naj omenim, da so imeli moja dobra mati v neki knjigi spisano tisto povest, pa ne vem, če bom mogla knjigo najti. Če jo bom, želim poslati na uredništvo in boste morebiti vseeno tiskali, ako bo primerno za to. Za zdaj pa vsem naročnikom in bralcem priporočam rajno mater v blag spomin in pobožno molitev. Vsem se zahvaljujem, da ste jo radi imeli, čeprav ste jo mnogi poznali samo po tistih vrsticah, ki jih je nekoč napisala o braziljskem kotetu. List Ave Maria je res prekrasna vez med nami, ki smo drugače tako daleč drug od drugega. Zato mu želim v tej kampanji veliko število novih naročnikov.

DILLON, MONT. — Piše Katarina Lasich. — Pošiljam Vam celo članarino za Apostolat in dar v podporo lista, ki mi je nad vse priljubljen. Iz našega kraja ne vidim nobenega do-

pisa, čeprav je v tej okolici okoli trideset slovenskih družin. Res je pa, da smo vse križem raztreseni. Božič nam je prinesel hudo zimo in velike viharje. Pozdrav vsem naročnikom!

CHARLESTON, W. VA. — Piše Agnes Kavšek. — S tem podaljšam naročnino na list. Ker nameravam o veliki noči odpotovati v domovino, bom že pravočasno naznanila, kako ukrenite z listom. Njegovo vsebino zelo rada berem... Posebej omenjam spise "Moji mali". Tista šolska sestra tako živo opisuje navade otročičev. Vsaka mati bo rada priznala, da so otroci res prav taki. Tako sem se navadila na ta list, da bi mi bilo brez njega zelo dolgočasno. Ostajam Vaša naročnica iz Savinjske doline.

BON AIR, PENNA. — Piše Mary Pristow. — S tem želim vpisati v Apostolat rajnega soproga Franka, ki ga še vedno silno pogrešamo. Zelo smo pa hvaležni Bogu, da imamo sedaj tu svojo podružno cerkev Žalostne Matere Božje. Imamo sv. mašo vsako nedeljo in tudi drugače včasih, posebno na prve petke. Obisk je prav dober, včasih zmanjka prostora. Upati je, da bo zlasti mladina zavedna in bo spolnjevala svojo dolžnost do Boga in cerkve. Veliko hvale smo dolžni Rev. Odilu, ki so se toliko trudili za ustanovitev te podružnice, in Rev. Benignu, ki še vedno mladeniško čvrsto stoje na čelu naše župnije in njenih dveh podružnic. Bog daj, da bi še mnogo let mogli tako uspešno delovati v Gospodovem vinogradu.

ENUMCLAW, WASH. — Piše Josephine Richter. — List Ave Maria mi je vedno v veliko tolažbo, posebno pa v preteklem letu, ko smo šli skozi toliko težav in bridkosti. Vsi smo bili bolni v hiši, očeta in soproga nam je pa ugrabila nemila smrt. Toda odšel je od nas

**Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri**

"Trikryl's Dept. Store"

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite
denar pri vsakem nakupu.

dobro pripravljen in za večnost lepo preskrbljen. Ne bom opisovala težkih dni, ki smo jih preživeli, naj h koncu samo izrečem zahvalo Johani Logar za sv. mašo zadušnico v Lemontu in vsem drugim, ki so naročili sv. maše za rajnega v tukajšnji cerkvi. Bog povrni vsem!

(Ta dopis se je zakasnil zavoljo neke pomete v uredništvu, pa naj dobra Mrs. Richter oprost. Tako pravi urednik..)

CHICAGO, ILL. — Piše Frances Cvenk. — Velikokrat sem že na tihem obžalovala, da je pred leti prenehal v našem listu Stričkov kotiček. Zato me jako veseli, da ste ga sedaj nazaj prinesli. Vem, da se nekaterim zdi to sama otročarija, ali gotovo je, da se na tak način vzdržuje med mladino zanimanje za slovenski jezik. Veliko je vredno že to, da list Ave Maria prinese nekaj vsakemu članu družine in je ne pogledajo samo odrasli, temveč tudi otroci. Tako list pripomore, ad se starši in otroci bolje razumejo. Zelo me tudi veseli, da pri nas spet uče slovenščino otroke, ki hodijo v šolo sv. Stefana. Saj tudi jaz mislim, da še vedno ni prepozno za to reč med nami. Kar se naredi, je dobro. Naj le vsi starši opozore otroke na Našega Strička in jih izpodbujajo, da se zanimajo zanj.

BLACK DIAMOND, WASH. — Piše Mary Prašnikar. — Morebiti kdo misli, da me ni več v Ameriki, ko se že dolgo nisem oglasila. Pa je že tako, da rajši berem nego pišem. Dostikrat imam lepe misli v glavi in bi bile primerne za pisanje, toda ko grem na delo, se mi vse razblini v nič. To je menda sama raztresenost. Bom pa drugič bolj pazila, da obdržim kako misel in jo tudi zapišem. Sprejmite vsi lepe pozdrave iz zelenega Washingtona. Čeprav je zdaj zelo mrzel.

WILLADD, WIS. — Piše Mrs. Volovšek. — Letos so nam obetali zelo hudo zimo, zato se je sedaj še ne upam hvaliti, čeprav še ni pokazala rožičkov. Lahko pa še pride z njimi in nas pošteno prestrese. V nekem oziru je pa zima dobra stvar. Če ima namreč človek v hiši tako lepo branje kot ga nam prinaša list Ave Maria, ni prav nič dolgočasno. Kar sem brala v zadnji številki o redu v cerkvi Bessemerju, me je prav presenetilo in bo gotovo še tudi druge. Čast takemu možu, ki zna tak red držati! Vsi vemo, da to ni lahka stvar. Kadar bo tisti obljubljeni film narejen, ga prinesite tudi na Willard pokazat. Naj bi tudi drugod rekel cerkveni odbor s sv. Avguštinom: Ako tam

lahko tako delajo, zakaj pa pri nas ne? Korajža velja! Lep pozdrav Bessemerčanom in bossu v zapečku.

BARAGA, MICH. — Piše Margareta Osterman. — Pošiljam spet za Apostolat. Mi smo že pred leti začeli, pa so nastali tako slabi časi, da nismo mogli naprej. Upam, da bo zdaj šlo, zato želim nadaljevati. Zdaj bi pa rada zvedela, če še živi in kje živi moja sestrična, ki je bila doma v Kovačevsi 2, fara Stari trg ob Kolpi. Ime ji je bilo Terezija Koce. Pozneje se je menda omožila nekam v Idaho. Če bi sama to brala ali če jo kdo pozna, naj pošlje glas na list Ave Maria in od tam bodo meni poslali. Že naprej se lepo zahvaljujem.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Mrs. Gombach. — Pošiljam dve novi naročnini in zraven eno pesem:

Prišel iz Lemonta je Father Bernard v slovensko metropolo, v naš Cleveland. Poklical je skupaj može in ženice, da skupno delujmo za svetle resnice.

Odzvali smo se v precej lepem številu kdor mogel, sledil je takoj povabilu. Kar slišali smo pri Antonu Grdinu, ostalo za zmerom bo v našem spominu.

Naj Bog vsem podari obilno uspeha, naj naša gorečnost nikoli ne neha! Dolžnost nam je vsem, da bi nekaj storili, da Ave Marijo bi vsi naročili.

Kjer v hiši je vera, najlepša svetinja, tja mora prihajati Ave Maria. Saj vse je minljivo: veselje, trpljenje, skrb naša naj bode za večno življenje!

ZDAJ JE ČAS da si naročite

MOHORSKE KNJIGE

1. Koledar za leto 1938.
2. Večernice, povest "Izgnani menihi".
3. Družinski molitvenik.
4. Bajtarji, lepa povest.
5. Življenje svetnikov, 12. snopič.

Knjige stanejo \$1.25

KNJIGARNA AMER. SLOVENEK

1849 W. Cermak Rd., Chicago, Ill.

Naročila se sprejemajo samo do 6. marca.